

MAGAZINE OF SPORT PARACHUTING

ASKUJARJOURNELU

No 4 - 1981
5. vuosikerta
mk 10.50

ISSN 0358-6278

PHOTO BY CARL BOENISH

3 DC-3:sta, 2 Twin-Beechiä, Cessnoja. Auki joka päivä. Hyppy-päiväkirjat vaaditaan. RW-seminaarereja Pat Worksin ja muiden eksperttien johdolla. Toimivat järjestelyt, uima-allas, suihkut, ravintola-baari, majoitustila, telttailu-keittomahdollisuudet. 3 km motelleihin. Vuokra-PC:itä, täydellinen varustekauppa jossa alhaiset hinnat. Pyydä hinnasto, tilaa etukäteen ja varustuksesi on valmiina tuloasi varten. Hyppykursi joka päivä. Boogiet useimpina juhlapyhinä. Paikalle pääsee Greyhound-bussilla Los Angeles—Riverside—Perris. 70 mailia Los Angelesista. Lisätietoja:
 Perris Valley Paracenter
 2091 Goetz Road,
 Perris, CA 92370
 USA
 Puh. (714) 657-8727 tai 657-3904

FALLSCHIRM SPORT MAGAZIN

THE ONLY PARACHUTE
MAGAZIN IN GERMAN LANGUAGE

PUBLISHED BI-MONTHLY

ANNUAL SUBSCRIPTION
 US\$ 14,- SECOND-
 CLASS POSTAGE
 US\$ 19,- AIR MAIL

FALLSCHIRM-SPORT-MAGAZIN
 C.-v.-HÖTZENDORFSTRASSE 29
 A-8010 GRAZ, AUSTRIA, EUROPE

TILAA LASKUVAR-
 JOURHEILU!
 Maksa 40 mk PS-tilille
 4276 02-1.
 Merkitse postisiirtolomak-
 keelle myös nimesi ja osoit-
 teesi

PERRIS VALLEY

the
 "CHOICE OF THE MAJORITY"

2091 Goetz Rd., Perris, CA 92370

(714) 657-3904

para-gear equipment co.

has the most complete line of
 parachuting equipment in the world.
 The largest selection from the largest
 inventory to serve your parachuting
 needs.

No one sells more equipment,
 worldwide every day.

FIND OUT WHY!

Write for information on how you
 can get our 144 page 79-80 catalog
 of fun. Over 800 items pictured.

Catalog \$1.00
 Add \$3.00 Airmail Postage

para-gear equipment co.

DIVISION OF SACHMAN ENTERPRISES, INC.
 3839 W. DAKTON STREET • SKOKIE, ILLINOIS 60076 USA • (312) 679-5905 • TELEX: 724438

YOUR SKYDIVING STORE

We stock products by Para-Flite, Pioneer, GO Security, The Chute Shop, Django Pegasus, Strong Enterprises, Advanced Air Sports and Para-Innovators. Our complete inventory includes mains, reserves, rigs, altimeters, helmets, boots, goggles, accessories, rigging supplies, raw materials, emergency parachutes and Para-Sails®.

We're manufacturers of the Silly Suit and new Sequence jumpsuits, and the Rapid Transit System and Lady Astra rigs.

Sky Supplies ships worldwide. Or, you may pick up your order from our shops in Zephyrhills and DeLand, Florida. Dealer inquiries welcome.

Sky Supplies, Inc.

1665 N. Livingston Ave., Suite 105C
 DeLand, Florida 32720 U.S.A.
 (904) 734-9641

Huh-huh...

Toivottavasti kinkkunne ovat hyvin sulaneet ja glögit maistuneet ja kuuset palaneet ja pukki tuonut paljon blast-kahvoja ja poppeja ja huuvia ja paljon muuta hyödyllistä, joten uskallan toivottaa Hyvin Mennyttä Joulua ja Hyvin Tulevaa Uutta Vuotta.

Huh-huh sen takia, että lehden piti («taas!» huudatte tietysti...) ilmestyä mukavasti jouluksi, mutta näyttää tätä kirjoitettaessa, että toisinpa kävi. Kiirettä on pitänyt meidänkin putiikissa näin joulun alla, vaan parempi se lehti sentään on ilmestyessään kuin ei ollenkaan lehteä... Ja onhan tässä tällä kertaa muutama sivu runsaammin kuin ennen, joten siinä sitä on mukava sohvapohjalla lueskella Suomen parasta alan lehteä kinkunrasvoja sulatella.

Seuraava numero onkin sitten ns. juhlanumero, ja jos oikein tarkkoja ollaan, niin ei luvata mitään vaan sanotaan, että: »Tulee, tulee...» Ja tuleehan se, jos terveys kestää ja tämä lehteä varten hankittu latomislaitte suostuisi kirjoittamaan edes yhden jutun kunnolla...

No, murheensa kullakin, mutta käykääpä nyt jääkaapilla tekemässä oikein iso kinkkuleipä ja siirtykää kulttuurin pariin, sillä juttuja tällä kertaa riittää.

terv. Artsi

P.S. Muistathan tilata LASKUVARJOURHEILUN lähettämällä 40 mk PS-tilille n:o 427602-1.

Hyvää Joulua Suomen Laskuvarjokerho ry:lle toivottavat:

Arkkitehtitoimisto Kosti Kuronen
Asfalttihuolto A Hujanen
Certum Oy
Fintel Ky
Oy Go-Inn Ab
Insinööritoimisto O Parkkamäki & Co
Kesko Oy Helsingin konttori
Koivunen Oy
Konetarvikepalvelu Oy Ab
Korpivaara Oy
Kuljetusliike Ajopojat Oy
Laskenta- ja Suunnittelu Pertti Ojantakanen Ky
Lähtetirengas Oy
Machinery Oy

Oy Partek Ab
Oy Polar-Kiito Ab ja Polar-Express
Puistolan Asemanseudun Huolto Oy
Rakennusrateva Oy
Ravintola Kallion Grilli
Ravintola Sinisiipi
Suomen Sahanomistajayhdistys
Sähkö-Aro Oy
Thomesto Oy
Turun Saippua Oy
Union Itämerenkatu Helsinki
Yhtyneet Vartioliikkeet Oy

JULKAISIJA
PUBLISHER:
SUOMEN
LASKUVARJOKERHO RY.
HELSINKI—MALMI
LENTOASEMA
00700 HELSINKI 70
FINLAND
PUH. TEL. 90-378 827

PÄÄTOIMITTAJA
EDITOR-IN-CHIEF:
REINO SUONSILTA
PUH. KOTI 90-533 011
Vellikkontie 5 C 29
00410 HELSINKI 41

ALUEAVUSTAJAT:
MIKKO HAMUNEN, Tampere
Puh. 931-26 812 (koti)
931-26 810 (työ)
ANTTI KAUSALAINEN, Uti
Puh. 951-60 381 (koti)
951-16 909 (työ)
EERO KAUSALAINEN, S.I.L.
Puh. 90-333 253 (koti)
90-378 077 (työ)
ARTO MATTILA, Turku
Puh. 921-771 192 (koti)
921- 24 616 (työ)
JUHA SARKKINEN, Oulu
Puh. 981-17 155 (koti)
— (työ)
RISTO TAHVANAINEN, Imatra
Puh. 954-37 110 (koti)
954-21 199 (työ)
KEN QUEST, England

TALOUS, ILMOITUKSET:
Pekka Palotie
Puh. 90-575 108
Ansariitie 2—4 C 40
00300 HELSINKI 30
TAITTO JA VALMISTUS
LAY-OUT & PASTE UP:
ARTO MATTILA &
ARI MIKKOLA
TOIMITUKSEN OSOITE
EDITORIAL ADDRESS:
LASKUVARJOURHEILU
PL 653
SF-00101 HELSINKI 10
PS TILI NO: 427602-1

IRTONUMERO 10,50 mk
TILAUSHINTA 40,00 mk
NELJÄ NUMEROA VUODESSA

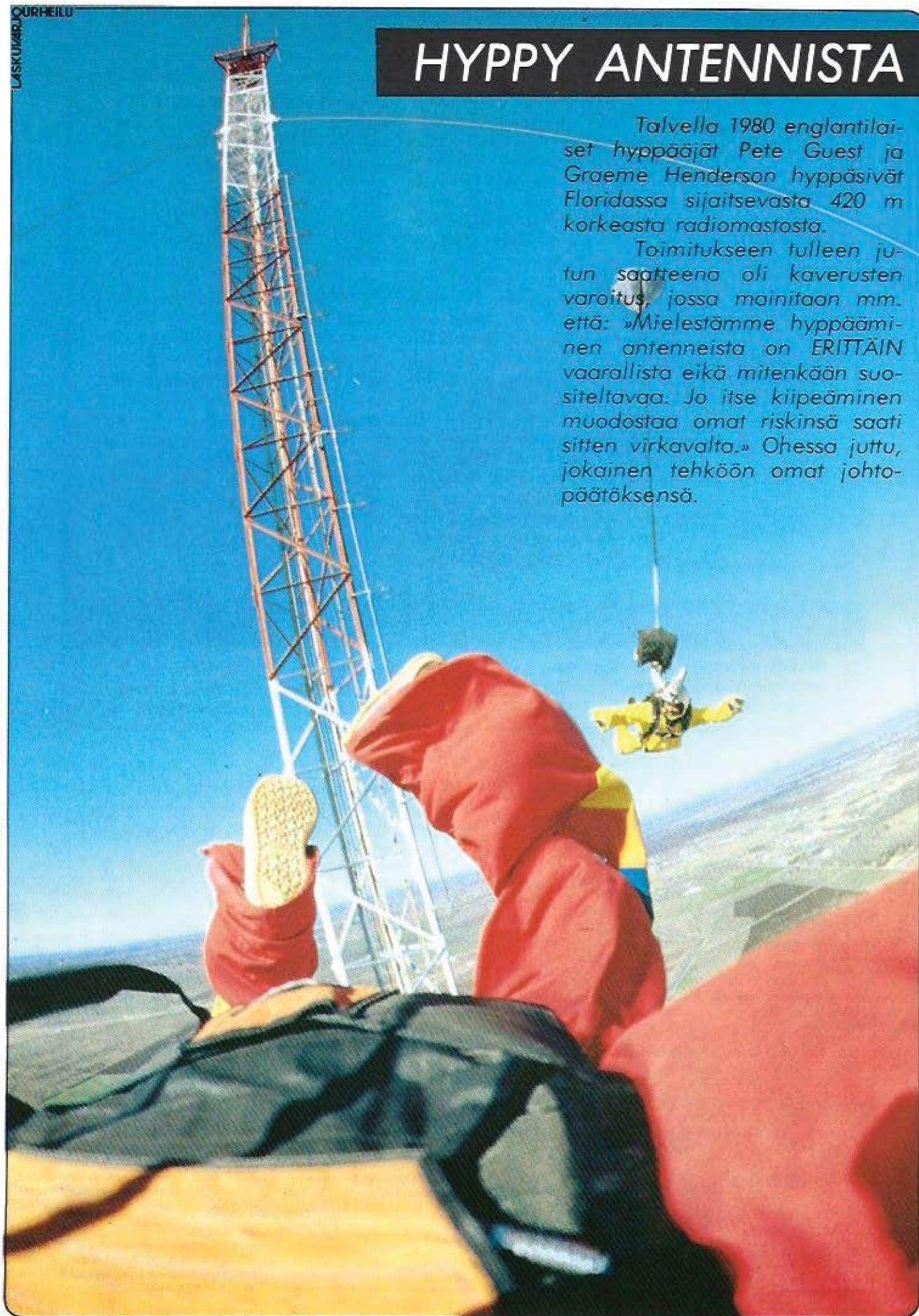
YEARLY SUBSCRIPTION
(AIRMAIL) 16 USD
PUBLISHED FOUR TIMES
A YEAR

LASKUVARJOURHEILU-lehti on riippumaton laskuvarjoalan julkaisu. Lehti ottaa mielellään julkaistavaksi lukijoiden juttuja, piirroksia ja valokuvia. Materiaali palautetaan lehden ilmestyttyä. Julkaisupalkkiota ei valitettavasti voida maksaa. Kansikuviksi tarkoitettujen kuvien tulee olla värikuultokuvia (dia), sisäsivuille tarkoitettujen mieluiten mustavalkoisia paperikuvia. Toimitus ei vastaa artikkeleissa esitetyistä mielipiteistä, vaan jokaisesta artikkelista vastaa kirjoittaja itse. LASKUVARJOURHEILUN sisältöä saa lainata mikäli lähde mainitaan, ellei artikkelin yhteydessä ole toisin mainittu. Kokonaisten artikkelien lainaamisesta on sovittava julkaisijan kanssa erikseen. LASKUVARJOURHEILU is the Finnish parachuting Magazine. The publisher assumes no responsibility for the views expressed in submitted material. All rights reserved. Articles may be reprinted in all parachuting magazines if the source is mentioned.

HYPPY ANTENNISTA

Talvella 1980 englantilaiset hyppääjät Pete Guest ja Graeme Henderson hyppäsivät Floridassa sijaitsevasta 420 m korkeasta radiomastosta.

Toimitukseen tulleen juttun saatteena oli kaverusten varoitus, jossa mainitaan mm. että: »Mielestämme hyppääminen antenneista on ERITTÄIN vaarallista eikä mitenkään suositeltavaa. Jo itse kiipeäminen muodostaa omat riskinsä saati sitten virkavalta.» Ohessa juttu, jokainen tehköön omat johtopäätöksensä.

Kirjoittanut: Graeme Henderson
Käänsi: Jorma Öster
Kuva : Carl ja Jean Boenish
(Kuvattu Tulsa, Oklaho-
ma, 1100 ft korkeassa
mastossa)

HYPPY ANTENNISTA

Kello oli 10.55 illalla. Päätimme lähteä liikkeelle rauhallisesti. Ison Johnin autoa täytyi käsitellä hellävaroen. Puhuimme yhtä sun toista, kaikki kuitenkin omiin ajatuksiinsa vajonneena. Pienempiä antennia välkyttäen punaisia valo-
jaan lipui ohitsemme ta-
saisin välein.

Tunnin kuluttua antenni tuli näkyviin. Pete ja minä olimme alkanet jo tuljottaa sitä. Tie kääntyi, olimme mailin päässä siitä. »Varmistetaan ettei kukaan seuraa meitä». Käänsimme auton tien sivuun. Peräsämme tullut auto ajoi ohitse perävalot kaukaisuuteen kadoten. Jatkoimme matkaamme tornin viereiselle tyhjälle tontille. Automme kolisteli tietä pitkin kuin vanha tankki. Tie oli kehnossa kunnossa.

Pysäköimme automme tontin kulmaukseen. Toisessa kulmauksessa oli epämääräinen asun-
tovaunu, jossa oli epämääräinen juhla menossa. Siirsimme automme erään pusikon suojaan. Kello oli 12.30 ja päätimme suorittaa ensimmäisen vilkaisun antenniin.

VALMISTAUTUMINEN

Ilman varusteita kävelimme antennia kohti. Ilma tuntui seisovan ja sumu tihentyvän. Oli kylmä. Kurkkailimme vuorotellen taakse varmistaksemme ettei autoja ollut tulossa.

Puolikuun valossa tie erottui hyvin muusta maisemasta ja kävely sujui joutuisasti. Lähestyimme antennia. Tie johti tornille ja portin kohdalla pysähdyimme. Tässä se oli, tästä eteenpäin oli oltava varovainen.

Portin luona olevaan suureen kilpeen oli kirjoitettu suurin punaisin kirjaimin. »PÄÄSY EHDOTTOMASTI KIELLETTY». Pete ja John tarkastivat jokaisen tolpan infrapuna hälytyslaitteiden löytämiseksi. Heittäydyin vatsalleni ja ryömin portin ali. Ei hälytystä, Pete ja John seurasivat. Tarkastimme myös lähimmät aidantolpat hälytyslaitteiden varalta. Ei mitään.

Aika oli arvokasta ja mitä vähemmän vietimme TV-yhtiön alueella sitä parempi. Jack oli maininnut, että yhtiö oli hiljakkoin tehostanut antennivartiointia, mutta päätimme ottaa riskin. (Saimme myöhemmin selville, että he vain sanoivat niin estääkseen muita yrittämästä hypystä.) Hiipien jatkoimme kulkua tien oikeata laitaa suojassa kuunvalolta. Odotimme hälytyslaitteiden rävähtävän soimaan minä hetkenä tahansa, mutta toistaiseksi kaikki meni hyvin.

Huoltorakennus antennin juurella kylpi valonheittäjien valossa, mutta kauimmainen nurkka näytti olevan pimeässä. Meillä ei ollut muuta mahdollisuutta kuin ylittää hyvin valaistu osa saavuttaaksemme nurkan. Suoriuduimme 20 metrin matkasta riipeästi koko ajan tarkkaillen porttia. Vartiointiliikkeen auto saapuisi johonkin aikaan yöstä.

Saavuimme sisemmälle aidalle. Se oli arviolta 2,5 m korkea, jonka huipulla kulki piikkilaka. »Onkohan se sähköistetty», ajattelin. Etsin kuumeisesti varoituskilpiä, mutta kaikki

näytti normaalilta. Puoliksi uskoen että aidassa ei ollut virtaa kosketin sitä. »Vain kylmä aita», totesin huojentuneena.

Seurasimme aitaan jonkin matkaa ja saavuimme tolpan luokse. Katsoimme valtavaa antennia. Antennin punaiset valot ikäänkuin katosivat avaruuteen. Alhaalta ei nähnyt huipulle. Antennista kuului epämääräinen, aavemainen humina, jonka tuuli aiheutti. Arvelimme että kunhan onnistuisimme kiipeämään ensimmäiset 100 m, kukaan ei enää näkisi meitä maasta. Pete päätti kivuta aidan yli tolppaa hyväksi käyttäen. Ylitys kävi nopeasti ja pian hän oli antennin juurella. Näimme hänen silhuettinsa, kun hän alkoi kiivetä 7 metrin korkeuteen. »Toivonpa ettei kukaan tule tai siinä ollaan».

Pete tuli takaisin. »Siellä ei ole mitään hälytyslaitteita tai esteitä», hän sanoi yrittäen samalla saada kätensä jälleen lämpimiksi. »Meidän on ehdottomasti käytettävä käsineitä, tikkaat ovat jääkylmät».

Kello oli 1.00 aamulla, kun päätimme palata autolle samaa tietä kun tulimme.

Istuimme kaikki hiljaa autossa. John oli ottanut esiin termospullon ja hörpimme kahvia. Masto välkyi edessämme. Kävimme erilaisia vaihtoehtoja. Päätimme, että John pysyy autossa ja poimii meidät heti hypyn jälkeen. Päätimme startata kello 2.20, jos vartiointiliikkeen auto ei ole siihen mennessä vielä käynyt. Kello oli nyt 2.00. Aika tuntui matelevan.

Vihdoin kello tuli 2.20 ja päätimme startata. »Toivottavasti vartija ei tule juuri nyt», totesin. Otimme varusteemme auton tavaratilasta. Tungin taskuni täyteen makeisia ja muuta hyvää, josta saisi energiaa. Mukaan otettiin myös

pienet virvokepullot. Muutamassa minuutissa olimme täysin valmiit ja aloimme kävelyn antennia kohti. Sumu tiheni.

ANTENNI

Kävelimme pysähdyksittä sisemmälle aita-
taukselle. Saavuimme
kohdalle, josta Pete oli
kiivennyt yli 2 tuntia
sitten. Antenni humisi
edelleenkin aavemaisesti.
Puimme hyppyhaalarit
päälle ja aloimme aidan
ylityksen. »Kunpa minulla
olisi tummat haalarit»,
huokasin. Kuunvalo valaisi
juuri ja juuri toimintaamme.
Kiipesin tolpan päälle ja kurot-
tauduin aidan ylitse. Varioin
takertumasta piikkilankaan.
Hetken päästä olin ylitse ja
vain muutama metri päässä
antennista. Pian tuli myös
Pete.

Suoritimme heti lopullisen
varusteiden pukemisen. Jalkahihnat
kiinni mutta löysälle,
korkeusmittari, huuva
sekä käsineet. Kello 2.50
olimme vihdoinkin valmiina.
Ei lentokonetta mailien
säteelläkään, vain antenni,
joka välkyi tauotta. John
seisoi edelleen aidan toisella
puolella. »Jos vartija nyt
tulee, jääme kiinni varmasti»,
hän sanoo. Päätämme
lähteä heti. Aika on kallista.
John kääntyy ympäri ja
heilauttaa kättään. »Nähdään»,
hän sanoo ja katoaa pimey-
teen. »Toivottavasti»,
ajattelen ja vilkaisen jäl-
leen kerran valtavaa mastoa.
Olemme valmiita.

KIPEÄMINEN

Saavun mastolle ensimmäisenä. Pujottaudun
rakennelman keskelle
päästäkseni tikkaille. »Ei
mitään esteitä tai hälytys-
laitteita», totean tyytyväisenä.
Pete saapuu vierelleni.
Laitan käteni tikkaille ja vilkai-

sen ylös. Huippua on mahdoton nähdä. Punaiset valot muodostavat kolmiomaisen tunneliefektin. Aivankuin toisesta maailmasta-eräänlainen aikatunneli.

En uskaltanut ajatella kauan kiipeäminen veisi. Tunsin jännitystä, jollaista en ollut koskaan aikaisemmin kokenut, eräänlainen täydellinen jännitys. Aloin kiivetä. Antenni oli »elossa» muuttaen täydellisen hiljaisuuden voimakkaaksi huminaksi.

Kiipesin ensimmäisen kymmenen metriä toivoen heti, että olisin käyttänyt saappaita. Tikapuiden välipuut hankasivat ilkeästi nilkkojani. Pysähdyin odottamaan Peteä. Meidän on kiivettävä nopeasti saavuttaaksemme korkeuden, josta meitä on vaikea erottaa maasta. Tarkkailen antennia alla pitäen lähestyviä autonvaloja. »Oletko kunnossa Pete?» »Kyllä». Ainakin pääsimme hyppäämään ilman että kukaan voi estää!

Jatkoimme kiipeämistä yrittäen samalla löytää edullisimman kiipeilytekniikan. Noin 30 m kohdalla saavuimme ensimmäisille punaisille valoille. Tornin valoiseksi maalattu osa loppui ja punainen alkoi. Arvioimme jokaisen punaisen ja valkoisen osan pituudeksi 30 m. Yritimme etsiä myös mahdollista lepopaikkaa istumista varten mutta tuloksetta. Tikkaat vain jatkuivat pimeyteen ilman mitään uloketta. »Tämä tulee olemaan kovempaa kuin luulimmekaan», sanoin. Pete tuli aivan perässäni ja ohitimme ensimmäiset valot. Yritin katsoa korkeusmittaria - ei luke-
maa.

Sitten se iski meihin kuin salama kirkaalta taivaalta - 10...15 m sekunnissa puhaltava

kylmä tuuli. Tähän saakka ilma oli ollut täysin tyyni, liikkumaton. En ollut uskoa aistejani. Kaiken lisäksi tuuli puhalsi huonoimasta mahdollisesta suunnasta. Meidän täytyi tarttua voimakkaammin kiinni tikkaista tuulen yrittäessä työntää meitä irti. Ja mikä pahinta, tuuli puhalsi suoraan kohti antennin tukivaijereita.

Katsoin alas kohti Peteä. »Teimme oikean ratkaisun pukeutuessamme lämpimästi, ilma on tosi jäätävää». Jatkoin kipuamista. 10 tai 20 m, pysähdys, taas 10 tai 20 m, pysähdys. Ohitimme valoja tasaiseen tahtiin. Vilkaisin korkeusmittaria, 100 m. Uskomatonta. Peten kypärä kosketti jalkojani. »Edistymme loistavasti, kello on vasta 3.30». Katsoin taakseen ja tunsin heti pientä paniikkia. »Eipä parane tehdä tuota liian usein». Pelästyin aikalailla ja opin ymmärtämään ihmisiä, jotka jämähtävät liikkumattomiksi pelosta. Kontrollia, ajatusten kontrollia, siinä ratkaisu ongelmaan. Katsominen suoraan ylös tai alas oli OK, mutta kurkkaaminen taakse antoi hui-
mauksen tunteen.

Seuraava erä punaisia valoja lähene hitaasti. Olimme jo n. 140 m korkeudessa. Kello oli 4.00 ja kiipeäminen alkoi käymään voimille. Käsivarsissani tuntui pieniä merkkejä kramppista. Molemmat käteni olivat jääkylmät, etenkin vasen. Pysähdyin hetkeksi ja yritin suoristella jalkojani. Kyseessä oli vain hetken helpotus. Opimme pian, että yli 30 sekunnin tauot olivat ilkeitä. Kylmä pureutui vaatteiden läpi ja kiipeilyrytmi sekosi. »Hei Pete! Olemme jo riittävän korkealla voidaksemme käyttää varavarjoa.» En ollut kovin vakuuttava, joten päätimme jatkaa kiipeämistä. Ilma kävi yhä kylmemmäksi ja vä-

symys iski. Emme olleet nukkuneet yli 34 tuntiin. Adrenaliini, sen valtava yliannostus piti meidät hereillä.

Kaikenlaiset ajatukset pyörivät mielessäni. »Menetätkö työpaikkani, jos jään kiinni». Naureskelin ajatuksella, että joutuisin selittelemään seikkailujani.

»Mikä maisema avautuikaan ympärillämme. Saatoimme nähdä mailien päähän ilman että kukaan tiesi meidän olevan täällä». Yritin uskotella itselleni, etten nähnyt unta. Lamppujen muodostama valomeri tuntui jatkuvan avaruuteen asti. Katsoin alas päin ja sama juttu. Katsoimme kohtasivat ja tajusin olevani hereillä.

VARTIJA SAAPUU

Saavuttuamme seuraavien lamppujen kohdalle on meillä korkeutta jo 250 m. Kello on 4.30. Saatoimme nähdä laivojen liikkuvan Tampan lahdelta. Olimme korkealla. Pete kehuu nopeaa edistymistämme. Vasen käteni oli tunnoton kylmästä. Kiipesimme.

Pian kuulumme lähestyvän auton hurinaa. Kyllä, auto oli tulossa antennille. Kipusimme nopeasti 30 metriä ylempanä olevien lamppujen taakse. Auto ajoi antennin juurella olevan rakennuksen luo. Pieni muurahainen erkani autosta ja meni sisään rakennukseen. Olimme liikkumatta. Kello oli 5.00. Odotimme ja odotimme. Mielessäni vilahti ajatus kiinnijoutumisesta. »Miksi vartija on niin kauan rakennuksessa?» Vaihdoin ruumiini painoa jalalta toiselle yrittäen pitää yllä verenkiertoa. Kello oli jo 5.25. Pete taputti jalkaani. Päätimme jatkaa matkaa vartijasta huolimatta.

Jälleen yksi valoryhmä tuli vastaan. 350 m. Meidän täytyy jo olla huipun lähellä. Katsoin ylös ja näin vielä yhden

valoryhmän korkealla. »Mastonhan piti olla vain 440 m korkea». En enää välittänyt vartijasta, vaan jatkoin kiipeämistä. 380 m, 400 m, 420 m, jatkoimme nousua kone-
maisesti. Päivä tuntui alkavan valjeta.

MATKA JATKUU

Kello oli 6.00 ja päivän valkenemiseen oli aikaa tunnin verran. Olimme saapuneet ylimpien tukivaijereiden kohdalle. Edessämme oli este, jonka ohittaminen onnistui vain ulkokautta. »Parasta ottaa teippi pois varavarjon kahvan ympäriltä», Pete neuvoi. Tunsin jännityksen ko-
hoavan.

Olin päättänyt heittäytyä ulospäin, jos tunsin putoavani sekä käyttää varavarjoa. Kipuaminen ylös ulkokautta oli ongelma. Olin peloissani. Pete kipusi vierelleni ja meni ohi. Hetken päästä hän oli ohituskohdan yläpuolella ja huusi: »Ala tulla». Keräsin rohkeuteni ja kiepautin itseni mastorakennelman ulkopuolelle. Arvioin jokaisen otteeni huolellisesti ja halliten hermoni olin kohta hänen luonaan. Huokaisin helpotuksesta.

Jatkoimme kipuaamista jälleen sisäkautta. Ajatuksenamme oli, että mitä enemmän korkeutta sitä turvallisempi hypy. Kipuaminen olisi kohta ohi. Pienen kipuamisen jälkeen katsoin jälleen ylös. Pete istui tasanteella vain 3 m:n päässä huipusta jalkoja ulkona roikottaen. En ollut uskoa silmiäni. Tilaa näytti olevan riittävästi meille molemmille. Suoriuduin viime metreistä kuin lentäen. Olimme perillä ja kello oli 6.10. Olin helpottunut.

Avasimme virvoitusjuomapullon. Aloimme jutella sitä sun tätä. Nautimme ajatuksesta, että vartiomies oli vieläkin alhaalla täysin tietä-

mättömänä, että kaksi brittiä oli valmiina hyppäämään aivan hänen päänsä yläpuolella.

HUIPULLA

Vilu alkoi jälleen vaivata. Yritimme pitää yllä pientä liikettä. Laitoimme kaikki varusteet täysin valmiiksi hyppyä varten. Päivä alkoi hiljalleen valjeta ja heitimme alas streamerin. Tuuli oli kova ja saatoimme seurata sen lentoa alas asti. Kohteet maassa tulivat koko ajan yhä paremmin näkyviin.

»Kirottua, tällä puolella tulee kaksi vaijeria lisää ylös». Meidän täytyy olla erittäin varovaisia. Pete tuijotti vaijereita. Ne olivat potentiaalisia tappajia. Katsoin tuulen puolelle, jossa oli vain yksi tukivaijeri. »Kirottua, Murbhyn laki toimii jälleen». Tutkiskelin hyppykulmaa ja totesin: »Tämä tulee olemaan enemmänkin kuin vain hyppy! Tehdään se! Tunsin jännityksen kohtaan. Yritimme ottaa muutamia kuvia Peten Olympus-kameralla, mutta valoa ei ollut vielä riittävästi.

HYPPIY

Tiesin meidän molempien pohtineen sitä, mutta ei koskaan kysyneen. Kysyin Peteltä: »Haluatko mennä ensin?» »Jep.» Asia oli selvä, päätös oli tehty.

Kello 6.55 kameran valotusmittari ei vielä kukaan reagoinut. Aamumu tuuntui tihentyvän. Pete luuli näkevänsä Johnin auton. Otimme kaikesta huolimatta muutamia kuvia. Hetki oli lähellä. Kiristimme jalkahihnat sekä tarkastimme toisemme. Vatsasani marssi miljoona pientä muurahaista.

Kello 7.05 Pete kiipesi viimeiset metrit huipulle. Asetuin sopivaan

asentoon kuvatakseni hänen hyppynsä. Pieni tasanne aivan huipulla oli pieni ja Peteltä vei jonkin aikaa, ennen kuin hän oli valmiina. Pete muutti hieman asentoaan ja katosi osittain rakennelman taakse. Asetin kameran säädöt kohdalleen. Sekunnit kuluivat. Päivä oli jo melkein valjennut.

Katsoin ylös nähdäkseen Peten. Hän seisoivat reunalla ja huusi lopulta: »Graeme, minä menen nyt.» »Ei Pete, odota!» En ollut vielä hyvässä kuvausasennossa. Siirryin lisää sivumalle ja työnsin itseni osittain ulos mastosta. Vatsani tuntui kääntävän ympäri. Jännitys oli sanoin kuvaamaton. »Selvä Pete, olen valmiina». Kohotin etsimen ssmilleni ja tarkensin kuvan. Mitään ei tapahtunut 20 sekuntiin, odotin, ei vielä mitään. »Graeme, minä menen nyt!» Kului jälleen 30 sekuntia, ei vielä mitään. En uskaltanut laskea kameraa käsistäni. Sitten, yhtäkkiä Peten lenkkittöksen kumahdus kylmää rautaa vasten ja mies oli ilmassa. Voimakas ponnistus ulospäin ja sain seurata mahtavaa näytelmää.

Huutaen lujaa Pete lensi ohitseni heittäen samalla apuvarjon ilmaan. Valkoinen apuvarjo piti voimakasta läpätystä. Fantastista, ehdottomasti fantastista. Bang, valkoinen varavarjo lehahti auki. Pieni käännös oikealle ja kupu oli hänen hallinnassaan. Hän oli tehnyt sen. Hän oli elossa. Seurasin hänen lentoaan pois päin. Sininen ja valkoinen näytti loistavalta vihreitä puita vasten. »Oikea onnenpekka.» Ja nyt on minun vuoroni.

Kipusin viimeiset metrit huipulle. Värisin ja adrenaliini suorastaan kiehui veressäni. Halusin tätä hyppyä enemmän kuin mitään muuta. Nousin seisomaan ja otin tukeaa antennista. Olin

valmis ja tiesin sen. Olin yksin. Alhaalla näin Peten laskeutuvan. Tarkastin, että apuvarjo oli näkyvässä ja helposti saatavilla. Katsoessani utuista horisonttia tunsin, että olin maailman huipulla. Mikään ei voisi estää hyppyäni. Katsoin alas tutkiakseni vaijereita ja oikeata ponnistussuuntaa. Kului minuutti, kaksi minuuttia, sydän hakkasi kuin höyryjyvä, pikainen silmäys alas, hetki oli tullut. Jokin sanoi sisälläni: »Aika on tullut, mene!»

Katsoin horisonttiin ja työnsin itseni kohti tyhjyyttä. Lähtö oli kuin räjähdys. Äkkiä koko maailma tuntui syöksyvän toiminnaksi. Torni hypähti näkyviini ja aloin pudota alaspäin pää edellä. Käteni tempaisi apuvarjon pussistaan ja heitti sen voimakkaasti ilmaan. Muuttaman metrin päässä oikealla vilahti ohitseni vaijeri. Puut, pensaat ja sumu tuntuivat syöksyvän päälleni. Vauhti kiihtyi. Bang!

Kupu oli auennut. Tartuin välittömästi takimmaisiin kantoviilekkeisiin ja käänsin hieman kupua. Mahtava, vapauttava tunne. Halusin huutaa, huutaa voimakkaasti, mutta olin täysin voimaton. Eteeni ilmestyi yksi maston päävaijereista. Tartuin nopeasti takimmaisiin kantoviilekkeisiin ja käänsin kupua. Onnituin väistämään vaijerin juuri ja juuri. Kupuni lensi nyt pois päin mastosta ja olin äärettömän helpottunut. Olin tehnyt sen - pelko vaihtui iloksi. Ensimmäisen kerran katsoin alas. Olin jo matalalla. »Täytyy valita laskeutumiskohta.» Pääsen niukasti uloimman aitauksen yli ja käännän kuvun tuulta vastaan. Laskeudun 10 m päähän tiestä ja vain 100 m päähän Ison Johnin autosta.

Kaappaan kuvun nopeasti käsiini ja alan juosta autoa kohti. Juos-

tessani aamu-usvan läpi uskon vihdoinkin, että olen tehnyt sen. Näen jo Ison Johnin ja Peten. Juoksen suoraan autoon sisälle. Iso John käynnistää auton. Auton ikkunat ovat aivan huurteessa, joten John alkaa ohjata autoa pää ulos ikkunasta.

Saavumme päätielle. Istumme kaikki kolme etuistuimella. Onnittelemme toisiamme. Olemme kuin pakenevia rikollisia, onnistuneita rikollisia. Olemme kuin taivaassa, uskomattoman korkealla, 100 % huojentuneina ja kaiken saaneina. Olemme tehneet enemmänkin kuin hypyn, olemme eläneet kokonaisen elämän, - elämän jota on mahdoton koskaan unohtaa.

FXC 12 000

Noin vuosi sitten teki SLK historiaa ottamalla käyttöön maassamme ennen kokeilemattomat barometrilaukaisimet FXC 12000:t vanhentuneiden Kap 3:n ja P-PKU:n tilalle. Tapahtuma oli merkittävä edistysaskel, sillä uuden välineen käyttömahdollisuudet ovat verrattomasti entisiä laitteita laajemmat. Varavarjoon asennettava FXC 12000 voidaan asen-

FXC 12 000 on lähinnä varavarjoon asennettavaksi (mahdollista käyttää myös päävarjossa) tarkoitettu turvalaite, joka laukaisee varjon jousivoimalla («vetää kahvasta») asetuskorkeudessa, mikäli vajoamisnopeus on liian suuri (yli 10...15 m/s). Laite on täysin automaattinen ja se toimii jousivoimalla. Laitteen toiminta perustuu ilmanpaineeseen sekä sen nopeaan vaihtumiseen.

Jos laite on siis asennettu toimimaan vaikkapa 1 500 jalassa, se laukaisee varavarjon jos päävarjo ei ole lainkaan auki tai jos siinä on sellainen vajoatointi, että vajoamisnopeus ylittää mainitun 10...15 sekuntimetrin rajat. Mikäli päävarjo on normaalisti auki saavutettaessa asetuskorkeus, ei automaattilaukaisin toimi.

Vertauksen vuoksi todettakoon, että vanhat Kap kolmoset laukesivat aina asetuskorkeudessa. Varavarjoon niitä ei voitu asentaa, koska laite olisi aina päävarjon aukeamisen jälkeen pitänyt varmistaa sokalla varavarjon tahattoman laukeamisen estämiseksi. Tämä taas olisi ollut kovin epävarmaa, josta seurauksena olisi epäilemättä ollut tahattomia varavarjon aukeamisia ja niiden sotkeutumisia päävarjon kanssa.

FXC:n asentaminen varavarjoon edellyttää ammattimiehen toimia, mutta kun väline on paikallaan, on sen käyttö helppoa ja yksinkertaista. Kunhan vain ehdottomasti noudattaa laitteen käsikirjan perussääntöjä.

Laite kalibroidaan hyppykentän tason mukaisesti ennen koneeseen nousua. Se tehdään kääntämällä laitteen turvanuppi JUMP-asentoon ja säätämällä sen jälkeen asetusruuville haluttu laukaisukorkeus (yleensä 1 000 tai 1 500 jalkaa) kohdalleen. Kun korkeusosoitin näin säädetään näyttämään haluttua korkeutta, laite samalla on kalibroitu juuri hyppymomentilla valitsevan ilmanpaineen mukaisesti.

Laitteen käsikirja painottaa säädön merkitystä ennen hypylle lähtöä näin:

PAKOLLINEN KÄYTTÖMENETELMÄ

Laskuvarjon laukaisukahvan automaattisen laukaisulaitteen malli 12 000:n korkeusasetus on säädettävä hypypaikalla maassa ennen kutakin hyppyä. Älä koskaan kalibroi malli 12 000:n korkeusasetusta lentokoneessa lennon aikana. Korkeusasetuksen säätö muualla kuin hypypaikalla voi aiheuttaa vakavan ja/tai kuolemaan-

johtavan onnettomuuden.»

Koneeseen noustaessa (hyppymestarin tarkastus) on turvanupin oltava JUMP-asennossa. Hyppääjä ei saa nuppiin tai laitteen säätöön koskea lennon aikana. Hyppääjän siirtyessä oviaukolle on vielä tarkastettava (hyppymestari), että laite on edelleen JUMP(hyppy) asennossa.

On hyvä tietää, että laitteen ollessa JUMP-asennossa lennon aikana, sen asetuskorkeuden osoitin häviää itsestään näkyvistä. Siitä ei pidä huolestua - jos ei häviä, on syytä huoleen.

Osoitin häipyy näkyvistä myös käännettäessä turvanuppi OFF- (pois) asentoon.

Jos jostain syystä joudutaan tulemaan koneen mukana alas ja varusteisiin kuuluu FXC, on ehdottomasti muistettava kytkeä laite pois päältä kääntämällä turvanuppi OFF-asentoon. Ellei näin tehdä, aukeavat varavarjot melkoisella-

todennäköisyydellä koneessa. Tämä saattaa olla erityisen vaarallista siksi, että FXC:tä käytettäessä on varavarjossa oltava apuvarjo, joka tahattoman avautumisen yhteydessä saattaa helposti karata avoimesta ovesta ulos ilmapirtaan (jos ovi on auki) tuhoisin seurauksin.

Kerrataanpa vielä laitteen turvasäännöt tiivistettynä:

1. Laite on kalibroitava haluttuun korkeuteen maassa aina ennen hypylle lähtöä.
2. Koneeseen noustaessa ja lennon aikana turvanuppi JUMP-asennossa. «Namikkaa» EI saa peukaloida. Myöskään korkeusasetusta EI SAA SÄÄTÄÄ LENNON AIKANA.
3. Välittömästi ennen uloshyppyä on tarkistettava, että laite on edelleen JUMP-asennossa.
4. Tultaessa koneen mukana alas on laite ehdottomasti käännettävä OFF-asentoon. Tämän lisäksi vielä suojataan varavarjoa asettamalla kädet sen päälle (huom. apuvarjo).
5. Patjahyppääjän käyttäessä FXC:tä on hänen muistettava, että esimerkiksi raju patjan sakkaaminen saattaa aiheuttaa varavarjon laukeamisen.
6. Käsikirjan ohjeita on ehdottomasti noudatettava.

FXC 12 000:n käyttökokemuksia Englannissa

Englannissa on tutkittu automaattilaukaisimien käyttöön liittyviä seikkoja kyselemällä kokemuksia suurilta kaupallisilta hypykeskuksilta. Tutkimukseen osallistivat Joint Parachute

taa vaikkapa kokeneen RW-konkarin Wonderhogiin yhtä hyvin kuin ensimmäiselle naruhyppyille lähtevän oppilaan »yliäämä-banaanilaukkuun».

Vaikka uusi turvalaite tuntuu erinomaiselta, on kuitenkin aina muistettava, että väline vaatii kunnolla toimiakseen hyvän kohtelun ja oikean käytön. Jäljempänä silmäyksiä mitalin molemmille puolille.

Center (Weston), Netheravon ja Bad Lippspringe. Näistä Netheravon oli aiemmin käyttänyt Sentinel 2 000 -automaattilaukaisinta, mutta oli luopunut niistä FXC:n eduksi (Sentinel 2 000: samantapaisissa tilanteissa toimiva kuin FXC, laukaisukahvan irroitusvoima saadaan kuitenkin ruutipanoksesta, joka syytetään sähköllä).

Todettakoon tässä hieman asian vierestä, että näistä kahdesta laukaisinmallista vanhempi Sentinelä on käytetty mm. Ruotsissa useita vuosia. Ruotsin laskuvarjoliiton SFF:n edustajat ovat kuitenkin useissa yhteyksissä moittineet laitteen teknistä laatua, kuvaten sitä sanoilla: »monday morning product» (tehty maanantaiaamuna).

Englantilaisten kokemukset FXC:stä näyttivät pelkistettyinä tällaisilta:

Käyttövuosia: 3 vuotta
Hyppymäärä: 50 000
Laukaisuja »tositilanteissa»: 7

Yksityiskohdat:

1. Vajaatoiminta pakkolaukaisuvarjossa, laukeaminen 1 400 jalassa (asetus 1 500 ft)
2. Stabiilivaikeuksia 20 sekunnin vapaalla, ei laukaissut päävarjoa. FXC laukaisi varavarjon 1 800 jalassa (asetus 1 500 ft)
3. Oppilashyppy 5

sekunnin vapaalla pudotuksella. Päävarjon laukaisu epäonnistui. FXC laukaisi varavarjon 1 000 jalassa (asetus 1 000 ft). 4...7. Laukaisuvaikeudet aikaisilla vapaapudotushypyillä. Kaikissa tapauksissa varavarjot laukesivat 1 000 jalassa.

Vahingossa lauenneita: 35

1. 7 kertaa täysin auki olleen päävarjon varassa.
2. 6 laukeamista 2 000 jalassa (600 m) päävarjon aukaisun yhteydessä.
3. 10 laukeamista ennen päävarjon laukaisua (se on: 2 000 ft:n yläpuolella). Epäillään, että sekä tässä että edellisessä kohdassa mainituissa tapauksissa oli useimmiten syynä oppilaan lentokoneessa suorittama uusi kalibrointi.
4. Noin 12 laukeamista maahantulotäryksessä.

Hyppykeskusten kokemukset laitteiden kenttäkelvopuudesta näyttivät seuraavilta:

Netheravon: Automaattilaukaisimet ovat toimineet hyvin viimeisten kahden vuoden aikana. Tänä aikana on käytössä olleista 58 laukaisimesta kuusi palautettu valmistajalle oikaisemista varten. Laukaisimet tarkastetaan 90 päivän välein varavarjon pakkausjakson mukaisesti.

Weston: Keskus on myös tyytyväinen toimintaan, joskin kaikkiaan 15 laukaisinta on palautettu valmistajalle korjattavaksi. Ongelmat ovat olleet pääasiassa asetusmekanismissa. Laukaisimet tarkastetaan alipainekammiossa 90 päivän välein. Sallittu toleranssi on +/- 200 ft (60 m).

Lippspringe: Laukaisimet tarkastetaan varavarjon pakkausjakson mukaisin välein. Laite on toiminut hyvin, joskin valmistajan kanssa on ollut toimitusvaikeuksia. Tämä tilanne kuitenkin korjautuu, kun Euroopan edustus saadaan Ranskaan (huom. englantilaisten kokemukset ja käsitykset ovat keväältä -80).

Todettakoon, että Englannissa on pääsääntöisesti käytettävä oppilasvaravarjoissa keskeltä ylös vedettävää laukaisukahvaa, jollaiseen ei FXC:tä voi asentaa. Poikkeuksen säännöstä muodostavat edellä mainitut (sekä Hereford Parachute Center) hyppykeskukset, jotka käyttävät pakollisina kaikilla oppilashypyillä barometrilaukaisinta (Sentinel 2 000 tai FXC 12 000).

Englantilaisten tietojen mukaan FXC 12 000 on ainoa automaattilaukaisin, joka täyttää USA:n asevoimien laitteille asettamat vaatimukset.

Käyttökokemuksia Suomessa

Suomen Laskuvarjokerho oli ensimmäinen kerhomme, joka hankki FXC-laukaisimia. Laitteille saatiin ilmailuhallituksen hyväksyntä helmikuun lopulla 1981. Tällä hetkellä laukaisimia on käytössä jo useissa kerhoissa - ja lisää on tulossa.

Tämän kirjoitushetkellä (30.10.81) on laskuvarjotoiminnan vaaratilanteita kirjattu kuluvana vuonna 80. Näistä tapauksista kuudella on FXC 12 000 lauennut tai laukaissut varavarjon. Lisäksi oli yksi tapaus, jossa laukaisimena oli Kap 3, mutta koska vastaava tapaus olisi voinut sattua myös FXC:llä, käsitellään sitäkin tässä yhteydessä.

Vaaratilanteet olivat seuraavanlaisia:

1. Ylipitkä vapaapudotus, 3 tapausta
 - FXC aukaisi varavarjon, hyppääjän käsi oli päävarjon kahvalla - avausnykäyksessä myös päävarjo aukesi
 - FXC aukaisi varavarjon päävarjon avautumisprosessin aikana
 - FXC aukaisi varavarjon heti päävarjon avautumisen jälkeen
2. Varavarjon tahaton aukeaminen uloshypyssä
 - laukaisimen korkeusasetusta oli muu-

tettu lennon aikana, jonka seurauksena FXC laukaisi varavarjon uloshypyn aikana

3. Päävarjossa vajaa-toiminta

- varavarjo aukaistiin heittomenetelmällä, mutta se sotkeutui päävarjon kupuun, seurauksena jakautunut kupu. Vajoaamisnopeus oli niin suuri, että FXC laukesi varavarjon heiton jälkeen.

4. Varavarjo auki koneessa

- hyppykone alkoi huonon sään vuoksi laskeutua ennen hyppyä, jolloin molemmat koneessa olleet FXC:t laukesivat. Koneen ovi oli kiinni, joten pahemmalta vaaratilanteelta vältyttiin. Lentäjä ei muistanut varoittaa alasmenosta eivätkä hypymestari ja HM-oppilas muistaneet kääntää laukaisimia OFF-asentoon.

Edellisten FXC-tapausten lisäksi eräs Kap 3 -laukaisinta käyttänyt oppilas »hukkasi» laukaisukahvan, jäädessä varavarjon aukaisun sijasta odottamaan, että Kap 3 laukaisisi päävarjon. Laukaisin toimi, mutta ei väärästä asennuksesta johtuen aukaissut päävarjoa. Jonkin aikaa ihmeteltyään oppilas aukaisi varavarjon.

Jos...

USA:ssa on käyty melkoisia keskusteluja automaattilaukaisimista. Toiset ovat vaatineet, että kaikkien hypääjien tulisi hyppykokemuksesta riippumatta käyttää automaattilaukaisinta. Vaikka niiden käyttö tässä mittakaavassa tulisi aiheuttamaan yhden onnettomuusryhmän - laukaisimien käyttöön

liittyvän - kasvamisen, vähentäisi se siitä huolimatta kuolemaan johtaneiden onnettomuuksien määrää arvioiden mukaan noin kolmanneksella (vuonna -80 kuoli USA:ssa laskuvarjo-onnettomuuksissa 45 hypääjää).

Suomessa sattuneissa hypyonnettomuuksissa on kuollut 9 henkilöä. JOS kaikilla hypyillä kaikki hypääjät olisivat käyttäneet FXC:n tapaista laitetta, olisi tapausten määrä jäänyt todennäköisesti 4...5:een. JOS laukaisin olisi ollut pakollinen oppilaille ensimmäisestä hypystä 5 sekunnin itselaukaisuun saakka, olisi kolmen oppilaan henki todennäköisesti säästynyt. Toisaalta, JOS laukaisimia olisi käytetty enemmän, olisivat ne saattaneet joskus olla myötävaikuttamassa

muunlaisen onnettomuuden syntyyn. Siis, JOS...

Lähteet: Automatic Parachute Ripcord Release Model 12 000 (manual)

Vaaratilanneilmoitukset laskuvarjotoiminnassa 1981

FAA Advisory Circular AC 105-2A

MUUTOS FXC 12000 laukaisimen varo-OHJEISIIN

Ilmailuhallituksen 25.2.1981 myöntämän FXC 12 000 -laukaisimen käytön sallivan luvan edellytyksenä todettiin mm., että hyppytoiminnassa ja koulutuksessa noudatetaan FAA:n Advisory Circularin (AC) 105-2 kohdan 4.d. (2) varo-ohjeita.

FAA:n (USA:n ilmailuviranomainen) määräykset ovat kuitenkin hieman muuttuneet. Jäljempänä otteita uudesta määräyksestä barometrilaukaisimia koskevilta osiltaan:

ADVISORY CIRCULAR AC 105-2A

4c.(3) (i)

Mikäli käytetään automaattista-laukaisulaitetta, on en-

nen hypyä tarkastettava oikea asetus, viritys ja toiminnallinen luotettavuus. Paristokäyttöisten laitteiden tarkastukseen tulee kuulua määräajoin suoritettava pariston tehon toteaminen rasisolosuhteissa.

4.d.(2)

Automaattiset laukaisulaitteet

Vaikkakin oppilashypääjät näyttävät tuntevan itsensä levollisemmiksi, jos heidän varavarjonsa on varustettu automaattisella laukaisulaitteella, osoittavat viime aikaiset käyttökokeemukset, että tällaiset laitteet eivät ehkä ole täysin luotettavia.

Laskuvarjohypääjien, jotka päättävät käyttää automaattista lau-

kaisulaitetta varavarjossaan, on varmistauduttava, että laskuvarjovalmistaja tai FAA ovat hyväksyneet laitteen.

Automaattisen laukaisulaitteen asennus TSO - tai Military Specification (MIL) hyväksytyyn laskuvarjoon aikaansaa varjoon suuren muutoksen.

Eräissä automaattilaukaisintyypeissä käytetään aneroidityypistä laukaisumekanismia, joka on varsin herkkä ja voi vaurioitua kovasta putoamisesta tai paiskaamisesta säilytyskaappiin tai pöydälle. Jotkut automaattilaukaisimet toimivat aikautusjousen avulla, joka on viritettävä ennen hyppyä. Myös nämä laitteet saattavat vaurioitua.

Riippumatta siitä millaista automaattilaukaisintyyppiä laskuvarjohypääjä käyttää, tulee hänen huomioida kyseisen laukaisimen luotettavuusnäkökohdat ja perehtyä laitteeseen läpikotaisin.

Ennen jokaista hyppyä on suoritettava laitteen ja sen osien täydellinen tarkastus oikean toiminnan varmistamiseksi. Jos sellaisia laitteita käytetään, on kiinnitettävä riittävästi huomiota alimpaan laukaisukorkeuteen, jotta varmistetaisiin riittävästi aikaa varavarjon täydelliseen avautumiseen.

Riippumatta siitä, mitä laukaisintyyppiä käytetään, on hypääjän aina varauduttava vetämään kädellään varavarjon laukaisukahvasta.

VINDEL KALOTTRÄFFEN -81

Vaasan satamaan kokoonnuttiin 11.6. klo 18.00, tuli Heimon Mattia, Oulun sekä Tampereen ja Vaasan porukkaa täydennettynä Oran Pekalla Helsingistä, yhteensä 12 kivikovaa suomalaista parasutistia. Autolautalla kohti Ruotsia, sitten lyötiinkin joukkioita lukkoon ja siitä se sitten alkoikin selvitä, paitsi se että, mikä joukkio ne kultapopot Suomeen toisi, Oulun joukkio? Vai seka-Tampere, vaiko Vaasa tai tosi Tampere Hamusen joukkio? Saavuttuamme Uumajaan jäi suurin osa lautalle viettämään yöpuuta ja puhumaan pikkutunneille jopa siitä, että onko meillä, Tampereella nääs, joku asia paremmin kuin muualla Suomessa, vaiko päinvastoin.

No koittihan se en-

Teksti: Cekkeri
Kuvat: Hamunen/Cekkeri

simmäisen kilpailupäivän aamukin lämpötilalla + 6 astetta kovatuulisenä sekä puolipilvisenä. Iltapäivällä päästiin sitten arvontojen sekä kaikeistaen kommervink-

kien jälkeen aloittamaan kilpailut. Vindelin koski kumisi, paksujen pilvien alla satoi heikosti jäähillettä ja tuuli puhalteli maksimissa välillä hie-

suuntaansa vaihdellen, siis todella suomalaiset omassa elementissään. Tammerforssin poika Petri Mäkinen ensimmäisenä suomalaisena «tulesa» vaappui varjolaan tuulenpuuskien säestämänä vajaaksi maali-alueen läheisyyteen mutta ei suinkaan ainoana. Ensimmäinen kiekka oli runnottu läpi elektronipläkälle, jonka keskipisteen halkaisija oli suomalaisille vielä perin outo 5 cm. Kent Karlsson 0,001 m, Veksi ja Cekkeri toisena jaetulla 0,003 m, Gunnar Nyberg 0,005 cm kolmantena sekä Tammerforssin oma poika Mikko Hamunen tiukassa tuntu-
massa 0,006 cm. Ilta lähenei ja samalla viileni entisestään ennustaen yöksi todella viileitä tunteita suomalaisten telttä-
kylään.

Hypättiin läpi vielä toinen kiekka. Liekkö nääs, Tammerforsin pojalla »kyy» hommat sekoittaneet loppuillasta keskittäytymiskyvyn, hänen tuulenpuuskan saatelemana hypätessään 0,88 m. Veksi piti kuitenkin pintansa hypäten vain 0,04 m. Cekkerikin kiristi vain tahtiaan hypäten illan hämärtyessä uuden SE:n 0,01 m. Ensimmäinen kilpailupäivä oli päättynyt.

Toinen kilpailupäivä. Herättiin lähes pilvettömän taivaan alla, mutta tuuli oli kerännyt yöllä voimiaan puhaltaen noin 18 metrin voimakkuudella. Päivä joogailtiin ja illalla sitten lopultakin aloitettiin joukkue-tarkkuudella. Huono arpaonni Vaasan joukkio kiikkui ensimmäisenä joukkiona tuulenpuuskien riepottelemana kaikki aut, ja uusintahyppy. Keulilla hypäsivät myös Oulu sekä seka-Tampere. Pläkän päälle peffa edellä, 100 metriä korkeutta ja siitä sekaan. Oulu yhteistulos 1,02 m, seka-Tampere 0,48 m, Bödön joukkue 0,09.

Aloitettiin toinen joukkuekierros. Oulu 0,29 m, seka-Tampere 0,00, Bödö 0,00! No johan on p...kele, näytti todella huolestuttavalta, että kengät »kultapopot» jäävät Bödön joukkiolle. Lähdettiin viimeiselle joukkiokierrokselle mutta, kuinka ollakaan...

Sään haltijatar Esteri päätti avata suomalaisille jalkojenvälinsä. Tuuli kuoli, pussi roikui, oli alhaalla täysin tyven. Hiukka ennen nääs, Hamusen joukkion lähtöä viimeinkin tuulipussi alkoi hengittää ja siitäkös kolme kilpailua johtavaa joukkiota silmät kovana seuraamaan Hamusen joukkion tulemistä. Hyvin Tampere tulikin. Oulu, seka-Tampere ja Bödö tekivät finaalisuunnitelmansa ja nousivat koneisiinsa. Oulu tuli, mutta kuinka ollakaan, finaalisuuden myötätuulessa, samoin seka-Tampere sekä Bödö... Ervasti 0,00, Cekkeri 0,15, Kontio 7,41, Oulu ulkona. Seka-Tampere: Heino 0,21, Ora 0,16 ja Veksi 0,00 ja sitten Bödön joukkio: Gunnar 0,29, Göran 0,00 ja Sten myötätuulessa

sekoillen 1,29, niitti arkuun ja seka-Tampere »kultapekan» joukkio voitti, Bödö toinen, Oulu kolmas. Suomalaisleirissä riemu rajaton. Ilta-hämärissä »kyy» michet liikkeelle osan jäädessä keskittymään viimeiseen kilpailupäivään.

Kolmas kilpailupäivä. Briifinki klo 09.00 ja revinnäisiä nakkelemaan, oli tullut totuuden hetket. Viimeinen kolmas henkilökohtaisen tarkkuuden kierros alkoi voimakkaan mutta lämpimän tuulen saatelemana. Pläkän päälle peffa edellä, 100 metriä korkeutta ja siitä sekaan. Jännitys säilyi loppuun saakka. Kilpailujen järjestäjien toivomuksesta vihonviimeiseen konelastiin ahtautui viisi kärjessä olevaa hypääjää poistuen koneesta niin että johdossa oleva hypääjä tulee viimeisenä. Veksi poistui koneesta polkaisten tyylikkäästi 0,00, Cekkeri vihonviimeisenä hypääjänä oikaisi itsensä Vindelin taivaalle ja polkaisi tiukkana jälleen 0,01. Kilpailut olivat päättyneet suomalaisittain menestyksekkäästi.

Henkilökohtaiset tulokset:

1. Cekkeri Satamo 0,05 m
2. Veikko Korhonen 0,11 m
3. Svein Johansen 0,18 m
5. Ermo Ervasti 0,68 m
8. Mikko Hamunen 2,31 m
9. Matti Heino 2,44 m
10. Kalevi Kontio 2,58 m

Joukkioitarkkuus:

1. Seka-Tampere (Ora, Korhonen, Heino)
2. Bödö
3. Oulu (Satamo, Ervasti, Kontio)
12. Tampere (Mäkinen, Hamunen, Niittymies)
13. Vaasa (takala, Saarinen, Sjöfönd)

myydään

Myytävänä Puna-kelta-musta STRATO-STAR. Matti Malo kot. 381 671 joskus ilt.

There's only one way to stay on top of parachuting. That's by subscribing to:

The new authoritative newsmagazine that is published 17 times a year. Its big pages bring you what you need to know about the equipment, events and techniques of parachuting.

INTERNATIONAL SUBSCRIPTION RATES:
Surface mail: 12 years: \$25 US
11 year: \$15 US
(Add \$45 per year for airmail)

Skydiving
P.O. Box 1895 • Ocala, FL 32725 U.S.A.

Satisfaction Guaranteed or you'll receive a full refund on all unmailed issues. Payment must be made in U.S. currency or International Money Order and must accompany order. News contributions are welcome.

NEW 81-82 CATALOG SEND FOR IT NOW

para-gear equipment co.

Division of Bachman Enterprises, Inc.
3839 W. OAKTON STREET
SKOKIE, ILLINOIS 60076 USA

Enclosed is \$1.00 to cover catalog cost and third class postage.

Add for Air Mail Postage to:

+ \$2.50 Alaska, Hawaii, APO, FPO

+ \$4.00 Europe, South America, Canada

+ \$5.00 Africa, Asia, Australia

Name _____

Address _____

State _____ Zip Code _____

Country _____

SPORT PARACHUTIST The Bi-monthly journal of the British Parachute Association

SKIES CALL 3 PICTURE PREVIEW!

Plus... THE BRITISH NATIONALS

\$4 INCLUDES IMMEDIATE AIRMAIL POSTING! SEND NOW TO:
THE BRITISH PARACHUTE ASSOCIATION
47 VAUGHAN WAY LEICESTER LE1 3SG U.K.

Tectyl TURVAA RUOSTEELAJA

PAIVELUKESKUS

Ruostesuojaukset p. 256 599

Automaalaukset
Kolarivauriot ja Mig-hitsaukset
Hiekkapuhallukset p. 256 107

Hyrylän Ruoste-esto Oy Sulantie 3B 04300 Hyrylä

mia } pätke miä } pätke

HINNAT KOHOAVAT

Amerikkalainen jälleenmyyjä Dean Westgaard, Westgaard Parachute Enterprisesin johtaja valittaa, että eurooppalaiset hyppääjät joutuvat nykyisin maksamaan varjoistaan 40 % enemmän kuin vuosi sitten. Osa korotuksista johtuu varjojen valmistuskustannusten kohoamisesta, mutta pääosiltaan on syynä dollarin huono vaihtoarvo eurooppalaisiin valuuttoihin nähden.

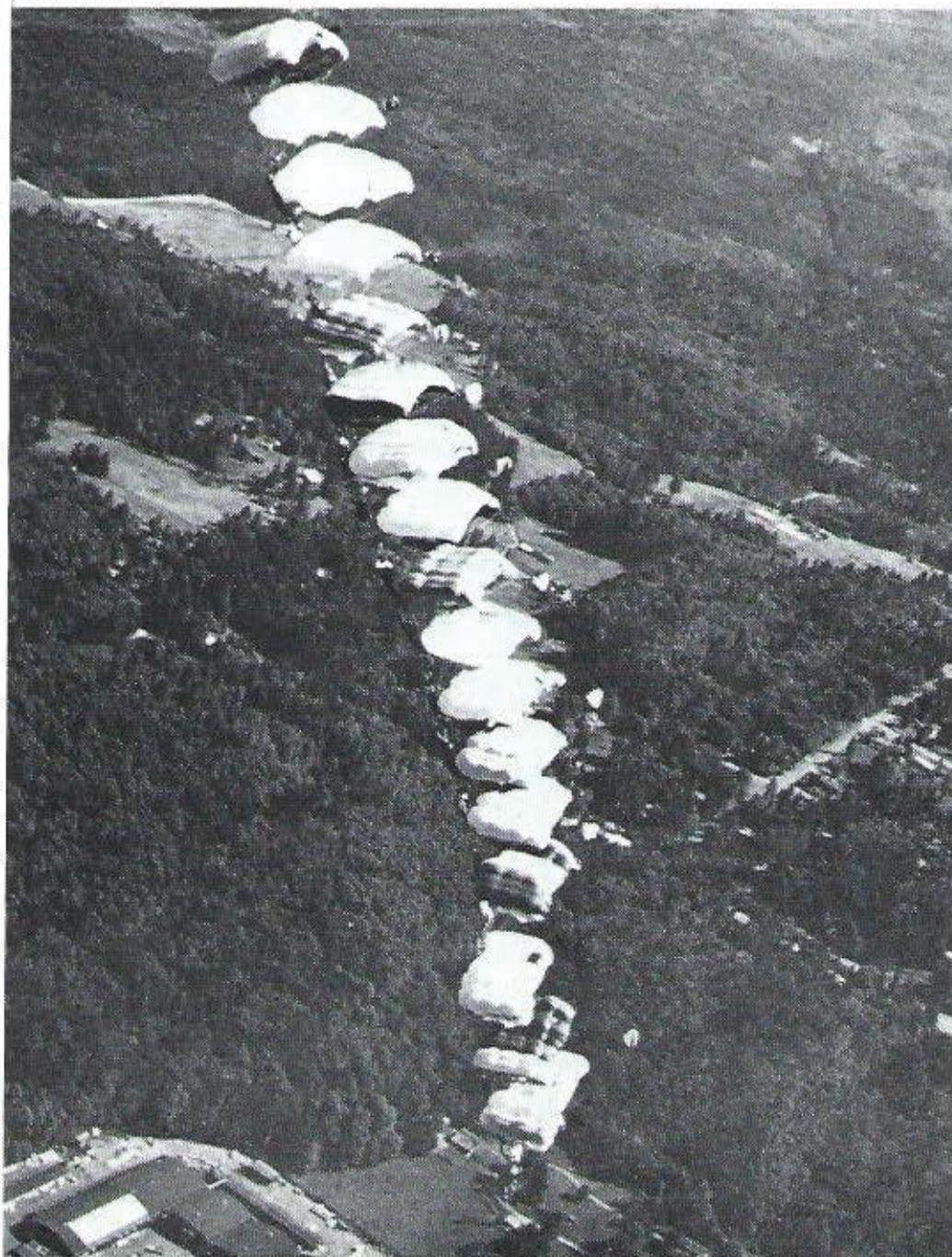
Myös monet hyppääjät päättävät jättää Amerikan matkan väliin huomattuaan kohonneet kustannukset. Eräs jälleenmyyjä valitti, että 40 % yhtiön myynnistä suuntautuu Eurooppaan ja jos myynti pysyy laimeana, on useiden valmistajien luovuttava laajennussuunnitelmistaan.

KUVUN KANSSA RINNETUULISSA

Uudesta Seelannista kuuluu kummiä. Erään hyppykeskuksen hyppääjät ovat onnistuneet pysyttelemään ilmassa yli 25 minuuttia purjehtien mäensyrjää edes takaisin. Laskeutuminen tapahtui samalle paikalle kuin lähtökin. Hyppääjän kupu vain aukaistiin tuuleen ja lähtö ilmaan sujui suhteellisen kivuttomasti. Muutamit hyppääjät onnistuivat saavuttamaan jopa 50 m korkeuden.

UUSI CRW-ME

Issaquah'ssa, Washingtonin osavaltiossa on rakennettu uusi kupu-RW:n maailmanennätys, 17 miehen Plane. Kuvio pysyi kasassa hieman yli minuutin.

SLK HANKKII VIDEOIT

SLK:ssa on aloitettu keräys väri-TV- ja videolaitteistojen hankkimiseksi. Työryhmän nimeksi on annettu kultaposukerho.

Varat hankintaan pyritään saamaan erilaisina lahjoituksina, arpa- ja istuotona sekä erilaisia tempauksia järjestämällä. Ensimmäisten

kahden viikon aikana onnistuttiin pussua lihottaa niin paljon, että voitiin hankkia aivan ihka uusi 26" väri-TV kerholle.

Sopii muiden kerhojen ottaa mallia ja aloittaa keräyksensä heti. Ensi kesään on aikaa.

miä } pätke miä } pätke

64-MIEHEN ME-KUVIO

Perris Valleyn hyppykeskuksessa USA:ssa on tehty uusi epävirallinen

maailman suurin kuvio. Hyppy suoritettiin n. 5000 m korkeudesta

ja se onnistui neljännellä yrittämällä. Kuvio oli kasassa vasta n. 60 se-

kunnin kuluttua ensimmäisen hyppääjän irrottaututtua koneesta.

SE-HYPPYHAALARIT

Suomen suurimmat hyppyhaalarit ovat löytyneet. Turkulainen hyppääjä Simo Sainio on rakentanut amerikkalaisia ballooneita esikuvanaan käyttäen tosi mammuttiluokkaa olevat haa-

larit. Esim käsien ympärystymitta on pullistuneena liki 1,5 m. Haalarit ovat kuulemma erittäin stabiilit lentää eikä aukaisussa ole esiintynyt ongelmia.

Sainio kertoo hy-

pänneensä haalareilla noin 8 kertaa. Kyseiset mammutit on rakennettu vain kuvauksia varten eikä niitä suositella normaaleille RW-hypyille.

Haalarit on nimetty elegantisti ranskalaisittain »Simon» (lausutaan Simoon).

miä } pätkelmiä } pätke

HYPPÄÄMISEN VAHAMUSEO

Marraskuun 21. päivä avataan USA:ssa Californiassa ensimmäinen hyppäämisen vaha-museo. Jacques Istel, jota pidetään yhtenä amerikkalaisen hyppäämisen pioneerina, on ryhtynyt tuumasta toimeen. Museon sijoituspaikkana on Elsinoren laskuvarjokeskus, joka on yksi osavaltion suurimpia.

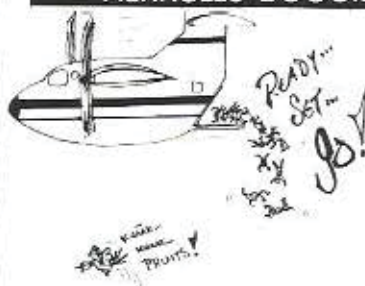
Museossa tullaan esittelemään sekä siiviliettä armeijan hyppytohuja, hyppäämisen histo-

riaa että nykypäivää.

Istel itse kuvailee museotaan näin: »Museo tulee olemaan ikkuna hyppäämisen maailmaan myös tavalliselle kadun miehelle.»

Jokainen joka on joskus suorittanut hypyn laskuvarjolla, voi antaa nimensä museon tietokoneelle jälkipolville tallioitavaksi. Hyppäämisen pioneerit on tallennettu vahaan, kuinkas muuten. Saas nähdä, koska tuo Kavo Laurila...

HERKULES BOOGIE

seen mahtuu 95 hyppääjää ja hyppähinnat ovat 50...60 kr/4500 m. Kone on armeijan laitteita ja näinollen kuulemma edullinen. Tarkka paikka ilmoitetaan myöhemmin.

Boogeeihin odotetaan paljon osallistujia ympäri Eurooppaa. Tarkoituksena on yrittää mm. uutta Pohjoismaiden ennätystä. Lisätietoja Laskuvarjoureilun seuraavassa numerossa.

Ruotsalaiset järjestävät toukokuussa Herkules-boogit. Tarkka päivämäärä on 20...23. päivä. Paikka jossain Keski-Ruotsissa. Konee-

KIRJA TROLLVEGGENISTA

Norjalainen kirjailija Per Hohle on kirjoittanut kirjan Trollveggenin historiasta. Kirjaan sisältyvät kaikki merkittävimmät tapahtumat 1800-luvun puolivälistä nykypäivään.

Vuorihyppäämiselle on omistettu kaksi isoa osastoa monine kuvineen. Kirjailija ei ota kantaa vuorihyppäämisen puolesta tai vastaan.

Kirja on mielenkiintoinen yhteenveto erään vuoren harvinaisen verisestä historiasta. Kirjaan mukaan Trollveggenin seinämällä on saanut surmansa liki 20 kiipeilijää sekä loukkaantunut lukematon määrä muita.

Trollveggeniltä hypänneille kirja on mielenkiintoinen monine kuvineen ja juttuineen. Kirja on norjankielinen.

WONDERHOGISTA UUSI VERSIO

Relative Workshop on päästänyt markkinoille uuden version suositusta Wonderhog-tandemista. Uutuuden nimi on Vektor.

Parannusta aikaisempaan on suojatut kantoviilekkeet, uudenmuotoiset olkalukot, va-

ravarjon yksisokkaisuus sekä monet pehmusteet ulkonäön ja istuvuuden parantamiseksi. Vektor on yksi markkinoiden kalleimmista tandemista, mutta siitä uskotaan tulevan myös yksi suosituimmista.

HYPPY ILMAN VARJOA

Amerikkalainen hyppääjä Jimmy Tyler on jälleen kunnostautunut. Aikaisemmin kyseinen veikko on tullut tunnetuksi suorittuaan ns. varjottoman hypyn toisen hyppääjän kanssa. Hyppääjä lähtee koneesta ilman minkäänlaista varjoa yllään vain pelkät valjaat. Toinen hyppääjä hyppää perään ja tuo tälle varavarjon, joka kiinnitetään vapaan puotamisen aikana valjaisiin.

Nyt herra Tyler on kehittänyt aiheesta muunnelman. Kaksi konetta lentää rinnakkain. Toisesta heitetään ulos muuripata, johon on kiinnitetty päävarjo. Muuripata on stabiloitu

pienen apuvarjon avulla. Hyppääjä (Tyler) hyppää perään toisesta koneesta ja hakee varjon muuripadan päältä.

Tyleriltä meni kokonaista 29 sekuntia tavoittaa muuripata. Turha mainita, että yritys onnistui ensimmäisellä kerralla.

USA:n laskuvarjoliitto on myös palkinnut suorituksen erottamalla Tylerin liitosta. Kaveri itse pitää suoritusta erittäin vaarallisena, mutta raha kuulemma ratkaisee. Kaikki hypyt on hyödynnetty amerikkalaisten TV-yhtiöiden käytettäväksi. Mainittakoon että Tyler on ammatiltaan rikostutkija poliisivoimissa.

RW-SM 1981 1...7.8.

Jokavuotiset relatiivihyp-kuvarjokerho Ry. Ensimmäistä pyjen Suomenmestaruus kilpailut pidettiin tänä vuonna Helsingissä, Malmin lentoasemalla. sekä neli- että kahdeksanhenkijärjestäjänä toimi Suomen Laskuvarjokertaa kisojen historiassa vietin läpi täydet kymmenen kierrosta singissä, Malmin lentoasemalla. sekä neli- että kahdeksanhenkijärjestäjänä toimi Suomen Laskuvarjokessä lajissa.

HARJOITUSVIIKKO

Ennen kilpailua pidettiin harjoitusviikko, jonne oli saatu valmentajaksi Fokker-Boogeista tuttu norjalainen KARLAMUND ARNEBERG. »Kalle» toimii valmentajana Z-Hill'sin hyppykeskuksessa Floridassa.

Harjoitusviikolla hän nosti asiantuntevasti suomalaisten sekvenssitaitoja. Valitettavan vähän vain oli parasutisteja maakunnista tullut hyvää oppia saamaan.

SÄÄNNÖT JA KILPAILUORGANISAATIO

Kilpailusäännöissä ei ollut tapahtunut suurempia muutoksia viime vuoteen nähden. Ainoastaan kilpailevaa varamiestä ei joukkueessa tarvinnut olla. Video oli ensimmäistä kertaa tuomarointivälincenä, mutta uutta oli myös se, että

kilpailujoukkueet joutuivat käyttämään niminään kerhojen lyhenteitä esim. SLK 1, OLK 1, ULK 2 jne.

Tuomaristo koostui seuraavista henkilöistä: ylituomari Kari Tusa, tuomarit: Eero Kausalainen, Eero Ylinen, Lauri Oksanen, Karl-Amund Arneberg. Kilpailun johtajana toimi Timo Aalto ja varajohtajana Into Taskinen.

Hyppykoneena käytettiin tietysti SLK:n Pilatus PC 6 Turbo Porteria, joka hoiti tehtävänsä pääpilotti Jaakko Grönlundin johdolla kiitettävästi. Välillä jopa liiankin hyvin, koska aina ei jäänyt kuivien vetämiseen aikaa, kun taas piti olla hyppäämässä.

KILPAILU

Lauantai: Aloitettiin harjoituskierroksella, jonka jälkeen seurasi ensimmäinen kierros kahdeksanmiehisessä.

Sunnuntai: Jatkettiin nelimiehisellä, neljä kierrosta meni läpi ja voitiin todeta, että SLK 1 (Sikakiilarit) alkaa jo erottua joukosta.

Maanantai: Kaksi kierrosta nelimiehistä ja kolme kahdeksanmiehistä. Jälkimmäisessä SLK 1 oli jo ensimmäisellä kierroksella tehnyt uuden Suomen ennätyksen 4 pistettä ja johti kilpailua.

Tiistai: Nelimiehin hypättiin loppuun ja SLK 1 oli ylivoimainen saaden lopputulokseksi 68 pistettä. Sen sijaan sijoista 2, 3 ja 4 olikin kilpailu OLK:n ja SLK:n välillä tiukka päätyen siten, että SLK vei sijat 2 ja 3 oululaisien jäädessä neljänneksi.

Kahdeksanmiehisessä hypättiin 5. ja 6. kierros ja SLK paransi hallussaan olevaa Suomen ennätystä yhdellä pisteellä.

Keskiviikko: Neljä

kierrosta kahdeksanmiehisessä oli vielä jäljellä ja ne hypättiinkin alta aiässäkin lajissa oli Suomen Laskuvarjokertan ry:n joukkue n:o 1 voitattamaton, mutta muutkin pääsivät mitaleille.

Kisojen jälkeen yrittivät tytöt Suomen ennätystä 10:llä (ei onnistunut) ja pojat 10:n CRW:tä (ei onnistunut, tuli VAIN kahdeksan Stingeri).

Illalla järjesti SLK sikajuhlan, joissa oli mm. sika. MAAILMAN SULKUPALLOLIITTO taas muuta ajanvietettä kuten kilpa-ajot ym.

Lopuksi voidaan todeta, että kisat sujuivat hyvin, pahempia henkilövaurioita ei sattunut ja MSPL oli hyvin esillä. Kisakoneisto pelasi loistavasti ahkerien toimitsijoiden ja hyvän suunnittelun ansiosta. Undan, Intsan, Tusan ja muiden toimitsijoiden.

SLK III

Matti Veikkola
Päivi Lappalainen
Reino Suonsilta
Jukka Heikkinen

TLU II

Simo Sainio
Arno Ylhä
Maurits Kouhia
Mauno Räsänen

OLK II

Juha Sarkkinen
Mikko Närhi
Matti Mertala
Sirpa Karhu

ULK II

Tero Toukonen (450)
Marinka Laine (450)
Paavo Huusari
Markus Helineva (150)

ULK I

Markku Laksio
Olavi Kilpinen
Olavi Parviainen
Jari Mäkinen

SLK IV

Maarit Lehtonen
Esa Nykänen
Pauli Balik
Esa Mikkonen

TLU I

Janne Kopra
Tuula Siren
Juha Kakko
Mika Forsen

SLK I

Hannu Havia (800)
Jarmo Karjalainen (450)
Jouko Hoviniemi (500)
Jari Holopainen (500)

OLK I

Raimo Ahola
Petri Ahola
Ermo Ervasti
Raimo Kempainen

SLK II

Mika Ekström
Hannu Leskinen
Markku Puro
Kari Niemi

TULOKSET

4-miehiset

SLK 1	7 6 7 6 7 8 6 6 7 8	68	1
SLK 2	6 6 6 4 5 6 2 3 5 4	47	2
SLK 3	5 2 5 4 5 6 4 5 5 5	46	3
OLK 1	5 4 3 4 4 7 4 4 4 3	42	4
ULK 1	4 2 2 3 2 3 3 3 5 3	30	5
ULK 2	1 2 2 1 1 3 3 1 3 1	18	6
SLK 4	2 2 2 2 1 3 1 1 3 1	18	6
TLU 2	2 2 2 1 1 1 0 2 3 1	15	8
TLU 1	3 0 0 1 1 0 2 0 3 2	12	9
OLK 2	1 1 0 1 0 2 0 2 3 0	10	10

8-miehiset

SLK 1	4 1 2 2 5 2 3 0 4 1	24	1
SLK 2	1 1 1 1 3 1 2 0 2 1	13	2
OLK 3	2 0 1 1 0 1 1 0 1 0	7	3

UUDET HYPPYMESTARIT

143/11 Pihlava Markku Juhani
 144/12 Ikonen Jari Juhani
 145/13 Havla Hannu Pekka
 146/01 Laine Raimo Antero
 147/02 Nittymies Mauri Tapio
 148/03 Takala Hannu Jaakko
 149304 Kivinen Pekka Juhani
 150/05 Ervasti Ermo Antero
 151/06 Holopainen Antti Jari Juhani
 152/07 Blaudet Ali Harry Erik
 153/08 Rohkimainen Raimo Kalervo
 154/09 Rutanen Pekka Juhani
 155/10 Koponen Ari Seppo Juhani

UUDET LUPAKIRJAHYPPÄÄJÄT

332/46 Hallneva Markus Antero
 333/47 Hyvärinen Veijo Tapani
 334/48 Jaskanen Matja Liisa
 335/49 Ketola Juha Kalevi
 336/50 Parviainen Ari Olavi
 337/51 Louhimo Anne Tuullikki
 338/52 Kortelainen Unto Olavi
 //6/53 Stjernvall Tom Oskar Woldemar
 340/54 Myllymäki Auli Helena
 341/55 Grönlund Jaakko Tauno Kellervo
 342/56 Arhamaa Tero Tapio
 343/57 Kopra Janne Pekka
 344/01 Hyppönen Mikko Kalle Tapani
 345/02 Pettersson Paul Gustav
 346/03 Torkko Ismo Antero
 347/04 Vieru Martti Sakari
 348/05 Kolstinen Jorma Tapio
 349/06 Nieminen Sinikka Anneli
 350/07 Matalampi Petri Arvid
 351/08 Teivalnen Markku Tuomo Antero

Laita varjosi kuntoon!

- Tarkastukset Modifioinnit
 Korjaukset Kaikki varaosat

LASKUVARJOTARVIKE KY

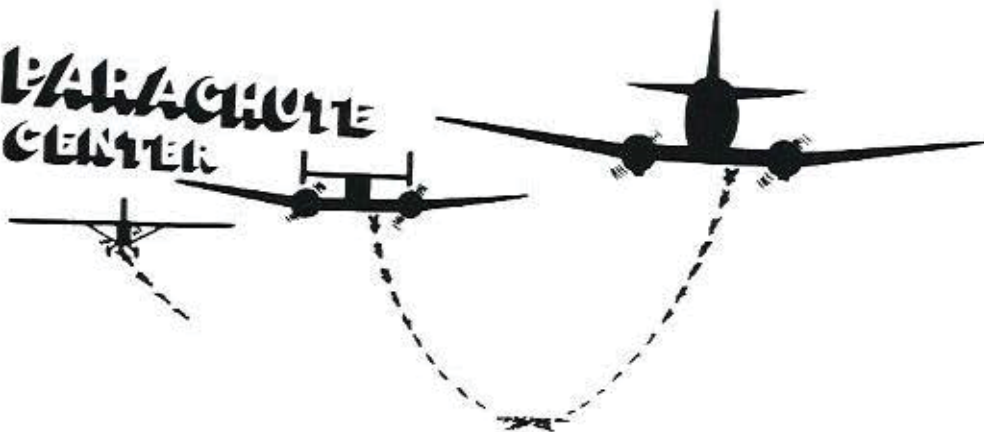
Matinlahti, PI 26 33721 TAMPERE 72 Puh. 931-172 616

Poppi on poikaa

- POPin tampooni irronnut tarrastaan, ei löytynyt
- POPpi irronnut tarrastaan
- POP irronnut tarrastaan mahdollisesti uh:n aikana
- apuvarjon pampula irronnut paikaltaan mahdollisesti uh:n aikana
- POPpi irronnut tarrastaan, ei löytynyt
- POPpi luiskahti kädestä
- POPpi hukassa
- Pampula irronnut tarrastaan ja mennyt selän taa
- POPpi hukassa, irronnut ilmeisesti uh:n aikana
- POPpi irronnut tarrastaan, ei löytynyt
- POPpi juuttui repun alaosaan kiinni
- jne.

PARACHUTE CENTER

P. O. BOX 423
ACAMPO, CALIF. 95220

(209) 369-1128

3 MILES N. of
LODI on HWY 99

Would you let your members know that there is
a new Parachute Center in California USA.

When Pope valley was forced to close, the owner
spent a year looking for a suitable sight.

We are pleased to inform you that we are open
every day with all the aircrafts we had at Pope Valley
and California skydiving weather.

We are located one hour east of San Francisco, just
3 miles north of Lodi on US Highway 99.

If you or your members have any questions,
please feel free to contact Bill Dause at P.O. Box 423
Acampo, California 95220 USA or phone (209) 369-1128.

Bill DAUSE

1982 LASKUVARJOURHEILU

Jan

v53						1	2	3
1	4	5	6	7	8	9	10	
2	11	12	13	14	15	16	17	
3	18	19	20	21	22	23	24	
4	25	26	27	28	29	30	31	

Feb

v	5	1	2	3	4	5	6	7
6	8	9	10	11	12	13	14	
7	15	16	17	18	19	20	21	
8	22	23	24	25	26	27	28	

Mars

v	9	1	2	3	4	5	6	7
10	8	9	10	11	12	13	14	
11	15	16	17	18	19	20	21	
12	22	23	24	25	26	27	28	
13	29	30	31					

Juli

v26						1	2	3	4
27	5	6	7	8	9	10	11		
28	12	13	14	15	16	17	18		
29	19	20	21	22	23	24	25		
30	26	27	28	29	30	31			

Aug

v30									1
31	2	3	4	5	6	7	8		
32	9	10	11	12	13	14	15		
33	16	17	18	19	20	21	22		
34	23	24	25	26	27	28	29		
35	30	31							

Sep

v35						1	2	3	4	5
36	6	7	8	9	10	11	12			
37	13	14	15	16	17	18	19			
38	20	21	22	23	24	25	26			
39	27	28	29	30						

April

v13						1	2	3	4
14	5	6	7	8	9	10	11		
15	12	13	14	15	16	17	18		
16	19	20	21	22	23	24	25		
17	26	27	28	29	30				

Maj

v17									1	2
18	3	4	5	6	7	8	9			
19	10	11	12	13	14	15	16			
20	17	18	19	20	21	22	23			
21	24	25	26	27	28	29	30			
22	31									

Juni

v22						1	2	3	4	5	6
23	7	8	9	10	11	12	13				
24	14	15	16	17	18	19	20				
25	21	22	23	24	25	26	27				
26	28	29	30								

Okt

v39						1	2	3
40	4	5	6	7	8	9	10	
41	11	12	13	14	15	16	17	
42	18	19	20	21	22	23	24	
43	25	26	27	28	29	30	31	

Nov

v44						1	2	3	4	5	6	7
45	8	9	10	11	12	13	14					
46	15	16	17	18	19	20	21					
47	22	23	24	25	26	27	28					
48	29	30										

Dec

v48						1	2	3	4	5
49	6	7	8	9	10	11	12			
50	13	14	15	16	17	18	19			
51	20	21	22	23	24	25	26			
52	27	28	29	30	31					

PHOTO BY HANNU HAVIA

Kuljetusongelminne Hughes monikäyttöhelikopterit Hughes 500 D

Hughes 500 D suihkuelikopteri soveltuu mm. henkilö- ja tavarankuljetustehtäviin, koulutukseen, valvontaan, tarkastuslentoihin, etsintään, ilmakuvaukseen, pelastustehtäviin sekä ruiskutus- ja lannoitustehtäviin.

Hughes 500 D tekniset tiedot

Paikkailuku 5-7 henkilöä
Suurin nopeus meren pinnassa 280 km/h
Matkanopeus 260 km/h
Leijuntalakikorkeus maavaikutuksessa 6000 m
Lakikorkeus yli 6000 m
Kohoamisnopeus meren pinnassa 900 m/min.
Suurin lentomatka 550 km ilman polttoainereservää
Suurin lentopaino 1360 kg (ulkopuolisella kuormalla 1600 kg)
Tyhjäpaino 630 kg
Hyötykuorma 730 kg (ulkopuolisena kuormana 1000 kg max.)

Maahantuaja:

SCAN-AUTO

Oy Scan-Auto Ab, Sturenkatu 27, 00550 Helsinki 55, puh. 73 101

heetonta. Tiedän olleeni hyvin laadukkaassa seurassa huomioiden sekä hypäämisen taidot että harjoittelun määrät. Omalta osaltani laatu selviää vasta ylituomari-raporttiin liittyvän tuomariarvostelun myötä. Kuvaan kuuluu toki vielä se, että näillä humoristisilla T-paitamiehillä ei olisi ollut mitään asiaa tulosluettelon kärkipäähän.

Vuoden 1981 RW-MM kilpailut järjesti USA. Kilpailupaikka oli Zephyrhills, Florida ja ajankohta 9...18.10. Suomen Ilmailuliiton lähettämä edustusjoukkue oli seuraavanlainen: joukkueenjohtajaksi oli nimetty Karl Arneberg, meillä RW-leirillä valmentajana toiminut ja

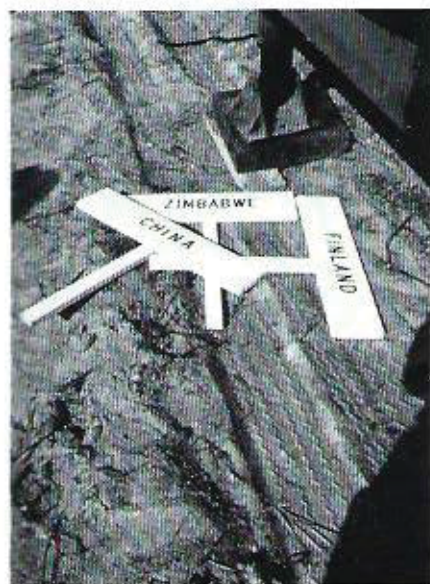
SM-kisoissa tuomarina hyväksi havaittu Norjan kansalainen, joka talvet asuu Zephyrhills'issä. Kilpailujoukkueena oli tämän vuoden Suomen mestarit SLK:sta, Hannu Havia, Jouko Hoviniemi, Jari Holopainen, Jarmo Karjalainen ja Henri Pohjolainen, kv-tuomariharjoittelijaksi oli nimetty Kari Tusa (SLK) ja tuomariksi allekirjoittanut (SLK). Ongelmat tiedostettiin ja otettiin huomioon jo ennen lähtöä. Ongelman nimi on ollut, oli ja on Etelä-Afrikka. Opetusministeriön nimeämänä. Muita »pahoja poikia» ei sitten ole. Ettäs tiedätte! Määräpäivään mennessä E-A ei ollut ilmoittautunut kilpailuun. Kaiken varalta SIL antoi mukaan eväät

eli toimintaohjeet suomeksi ja englanniksi. Nimitettiin sen varalta, että E-A sittenkin ottaisi osaa. Järjestäjä kun ilmoitti hyväksyvänsä myös jälki-ilmoittautuneita.

Kilpailijat lähtivät matkaan reilu viikko ennen kilpailujen alkua. Harjoittelemaan jo paikalla olleen joukkueenjohtajan Kallen johdolla. Harjoitteluun meni kaikei SLK:n myöntämä 5000 mk:n avustus ja ilmoittautumismaksuihin kaikki SIL:n MM-tarvokituksen varamat varat. Tuomariportaalla ollessa lähdössä jouduttiin toteamaan, että tähän tarkoitukseen varatut rahat olivat lipsahaneet edellä mainittuun tarkoitukseen (sinänsä hyvään

tarkoitukseen). Tuli pientä paniikin tunnetta. Joku oli jossain vaiheessa käsittänyt jonkun asian väärin. Ratkaisu oli löydettävä ja se synnyttiin puoliväkisin, josta tuloksena koko sivun 4-väri-ilmoitus joulukuun ILMAILU-lehdessä.

Pääsimme Karin & tyttöystävän kanssa matkaan. Saavuimme kilpailupaikalle keskiviikkona 7.10.81. Tällöin oli kilpailuun ilmoittautunut 24 maata mukaanlukien E-A, joka oli ilmestynyt paikalle 3 päivää aikaisemmin. Ja homma oli kypsä. SIL:n toimintaohjeet kaksikielisinä salakusta ja neuvottelu joukkueenjohtaja Kallen kanssa. Päätavoitteeksi asetettiin: kaikki rahan-suoritukset takaisin, jol-

loin joukkue olisi voinut asua ja elää halvemmalla ja hypätä harjoitushyppyjä enemmän. Välitavoite: asumisen ja ruokailun osalta maksetut rahat takaisin, joista

suuri osa olisi voitu käyttää hyppäämiseen. Minimitavoite: maksetut hyppyt tulee voida suorittaa kilpailun ulkopuolella. Näillä eväillä Kalle lähti neuvottelemaan järjestäjien kanssa. Tilanne ei ollut mukava. Koko alkuvuoden olivat järjestäjät pitäneet Suomen joukkuetta pelleinä. »Maksatte meille näin helvetin paljon rahaa, ettekä aio edes hypätä?»

Suomi pääsi minimitalvoitteeseen ja järjestäjiltä hytyi hymy, kun kävi ilmi, että voittajasuosikki Kiinan kansantasavalta ja Zimbabwe vetäytyivät kilpailusta, koska E-A on hyväksytty mukaan. Suomen joukkueen hymy oli edelleen tiukassa. Jouduttiin toteamaan, että muut Pohjoismaat tulkitsevat YK:n päätöslauselmat hieman toisin kuin meillä. Ruotsi, Nor-

ja ja Tanska kilpailivat rinta rinnan E-A:n kanssa. Näistä olisi sentään muut paitsi Ruotsi ollut voitettavissa!

Suomen päästyä minimitalvoitteeseen syntyi maailmaan uusi valtio. Pojat hyppäsivät 3 + 10 hyppyä muiden joukossa ja heidät kuulutettiin starttipaikalle nimellä »Arneberg-team». Alussa se kuulosti hassulta, koska muita kuulutettiin

kunkin maan nimellä, mutta siihen tottui. Joukkueen suorituksia ei arvosteltu ja varmuuden vuoksi he hyppäsivät »omia» sarjoja. Spekulointia? Minun mielestäni joukkueellamme olisi ollut realistiset mahdollisuudet sijoittua 7:neksi. Tämä olisi edellyttänyt keskimäärin yhden pisteen lisäystä hypyistä SM-tuloksiin verrattuna. Kilpailun ulkopuolel-

la he tekivät parhaimmillaan 10...12 pistettä! Vaikka sitä varsin tärkeänä pidettävää kilpailukokemusta ei saatu, uskon, että matka oli hyppääjille hyödyllinen. Maaharjoittelu ja valmentautuminen tapahtui »ammattimiehen» Kallen johdolla. Tarjoutui tilaisuus nähdä ja seurata, miten maailman huiput tekevät sen saman.

IV WORLD PARACHUTING CHAMPIONSHIPS OF RELATIVE WORK

1981

-4-WA

COUNTRY	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	TOTAL	
AUSTRALIA	10	11	21	6	27	13	40	10	50	7	57	11	68	12	80	5 85 12 91
AUSTRIA	4	4	8	6	24	5	19	5	24	4	28	1	11	4	35	4 39 4 43
BELGIUM	9	7	16	10	26	7	33	8	41	8	49	6	54	9	64	2 64 9 75
BRAZIL	3	4	7	4	11	5	16	4	20	6	26	7	33	8	41	4 45 9 54
CANADA	9	12	21	12	33	13	46	10	56	13	69	17	81	14	95	9 104 12 116
CHILE	4	5	6	11	3	14	3	17	2	19	3	22	3	25	2	27 2 29
DENMARK	7	7	14	10	24	5	29	8	37	8	45	8	53	7	60	3 65 9 74
FRANCE	6	7	13	9	22	10	32	7	39	7	46	8	54	10	64	8 72 9 81
FEDERAL REPUBLIC OF GERMANY	6	3	9	7	16	8	24	7	31	7	38	5	43	7	50	0 50 7 57
GREAT BRITAIN	11	10	21	9	30	12	42	10	52	12	64	11	75	12	87	8 95 14 109
IRELAND	2	5	7	6	13	3	16	4	20	6	26	4	30	4	34	5 39 5 44
ITALY	5	4	9	6	15	6	21	5	26	4	30	3	33	7	40	5 45 5 50
NETHERLANDS	5	6	11	8	19	6	25	5	30	8	38	4	42	8	50	6 56 8 64
NEW ZEALAND	6	4	10	8	16	5	21	5	26	2	28	6	34	7	41	5 46 7 53
NORWAY	4	7	11	7	18	7	25	6	31	7	38	6	44	0	50	4 54 2 56
SOUTH AFRICA	6	6	12	8	20	8	28	8	36	9	45	7	53	8	60	6 66 8 74
SPAIN	4	4	8	5	13	5	18	3	21	5	26	3	29	4	33	3 36 1 37
SWEDEN	9	9	18	8	26	7	33	9	42	10	52	7	59	8	67	6 73 10 83
SWITZERLAND	6	8	12	8	20	5	25	6	31	6	37	5	42	6	48	5 53 8 61
UNITED STATES OF AMERICA	9	13	22	10	32	13	45	11	56	15	71	9	80	14	94	9 103 13 116
VENEZUELA	6	1	7	6	13											

1981

OF RELATIVE WORK

8-

COUNTRY	RD 1	RD 2	RD 3	RD 4	RD 5	RD 6	RD 7	RD 8	RD 9	RD 10	RD 11	RD 12					
AUSTRALIA	10	7	17	11	28	7	35	5	40	8	48	8	56	7	63	11	74
AUSTRIA	4	0	4	3	7	1	8	2	10	0	10	0	10	2	12	1	13
BELGIUM	6	2	8	5	13	1	14	1	15	3	18	3	21	2	23	5	28
CANADA	11	7	18	13	31	6	37	7	44	8	52	7	59	8	67	10	77
DENMARK	7	3	10	3	13	1	14	2	16	3	19	3	22	2	24	6	30
FRANCE	7	3	10	7	17	4	21	5	26	5	31	4	35	6	41	6	47
FEDERAL REPUBLIC OF GERMANY	7	2	9	6	15	1	16	4	20	3	23	6	29	4	33	6	39
GREAT BRITAIN	5	6	11	9	20	4	24	5	29	3	32	3	35	7	42	8	50
NETHERLANDS	6	3	9	4	13	1	14	2	16	1	17	0	17	2	19	2	21
SOUTH AFRICA	8	4	12	8	20	2	22	5	27	3	30	0	30	4	34	7	41
SWITZERLAND	6	3	9	6	15	0	15	3	18	0	18	4	22	3	25	5	30
UNITED STATES OF AMERICA	8	6	14	11	25	6	31	6	37	10	47	10	57	7	64	12	76
VENEZUELA	4	0	4	1	5	1	6	2	8								

la he tekivät parhaimmillaan 10...12 pistettä! Vaikka sitä varsin tärkeänä pidettävää kilpailukokemusta ei saatu, uskon, että matka oli hyppääjille hyödyllinen. Maaharjoittelu ja valmentautuminen tapahtui »ammattimiehen» Kallen johdolla. Tarjoutui tilaisuus nähdä ja seurata, miten maailman huiput tekevät sen saman.

Viimeisimmät uutuuudet varjojen, haalareiden ym. hyppyvarusteiden osalta oli nähtävissä. Palaute näiltä osin jääköön heidän varaan. En tiedä, mutta kuvittelisin (entisenä kv-kilpailuhyppääjänä), että kilpailujännityksen mukanaan tuoma motivaatio ja tehokkuus jäi hyppysuorituksen osalta puuttumaan. Sitä kun lähdettiin hakemaan!

Kilpailujen organisointi ja järjestelyt olivat muuten ihan OK, mutta informaatiota annettiin todella vähänlaisesti. Kukaan ei tuntunut tietävän mitään, ei mistään, eikä varmasti. Ei lapun lappua, josta olisi selvinnyt, mitkä maat ottavat osaa, ketkä joukkueissa hyppäävät, mikä on kilpailutilanne, mikä on ohjelma ja mitkä muutokset päiväohjel-

Kilpailujen organisointi ja järjestelyt olivat muuten ihan OK, mutta informaatiota annettiin todella vähänlaisesti. Kukaan ei tuntunut tietävän mitään, ei mistään, eikä varmasti. Ei lapun lappua, josta olisi selvinnyt, mitkä maat ottavat osaa, ketkä joukkueissa hyppäävät, mikä on kilpailutilanne, mikä on ohjelma ja mitkä muutokset päiväohjel-

maan on tullut. Ei edes tuloksia jaettu! Toki täytyy muistaa, että me emme ottaneet osaa koko kilpailuun.

Majoitus & aamu- ja iltaruokailut oli korkealuokkaista, Holiday Inn -nimisessä motellisessa, joka sijaitsee 20 mailia kentältä etelään. Päivaruokailusta jokainen sai huolehtia itse omalla kustannuksellaan. Kentällä oli tarjolla hampurilaisia ja colaa pientä korvausta vastaan. Kuka tortui tähän tyyppilliseen jenkki-iläiseen lounaaseen, kuka ei. Minä en.

Lentolaitteena käytettiin kahta DC-3. Tuntuu riittävän, koska kilpailut saatiin päätökseen ennen määräaika.

Kilpailujen johtajaksi oli ilmoitettu Jack Bergman. En tiedä missä määrin hän johti kilpailuja, mutta kentälle hän saapui vaaleansinisellä Cadillac Fleet Woodilla, jonka rekisteritunnus oli USPA. Käytännön touhumies oli kuitenkin Jim Hooper, joka omistaa ko. hyppykeskuksen. Kilpailujen ylituomarina oli minulle jo Australian MM-kisoista tuttu Charles Shea-Simonds ja hänen apulaisenaan toimi sympaattinen Lowell Bachman. Edellinen britti ja jälkimmäinen jenkki. Lajituomareina oli 4-way, Buzz Bennett Kanadasta ja 8-way, Jon

Butterworth, joka on kohtoisin Uudesta Seelannista. Tuomariharjoittelijoiden (eli Kari Tusan) esi-naisena toimi meilläkin usein käynyt Carin Holstein Tanskasta.

Meitä rivituomareita oli 18, jotka jaettiin kahteen ryhmään. Toinen ryhmä istui pimeässä kopissa arvostelemassa ja toinen odotti ulkopuolella vuoroaan hoitaen samalla tarkkailutuomarin tehtävät. Arvostelu tapahtui pelkästään videolla ja normaalista poiketen siten, että me emme koskaan nähneet »live show» -esityksiä. Hypyt nauhoitettiin omaan tahtiin ja arvostelu tapahtui tästä täysin erillään omaan tahtiin. Tätä menettelyä oli kokeiltu USA:n mestaruuskisoissa ja havaittu hyväksi. Kuten nytkin. Arvosteltava suoritus kelattiin 1 + 5 kertaa. Maksimi. Kaikki normaalinopeudella. Oma henkilökohdainen arvostelu lomakkeelle, nimi alle ja asia oli sen hypyn kohdalta selvä.

Käytössä oli kaksi videokameraa, jotka kumpikin tallensivat kaikki hypyt nauhalle. Toinen oli U.S.Army'n laite. Todel-la hieno ja kallis. Nestepallonivel ja sähköinen zoomi 90-900 mm. Toinen oli kiinteäobjektiivillä varustettu laite, joka lienee USPA:n omaisuutta. Tätä toista »laajempikulmaista» nauhaa katsottiin silloin, jos osa joukkueesta ajautui väli-

suorituksen aikana ulos kuvaruudusta. Hienot pelit ja hyvät systeemit, mutta alussa oli vaikeuksia. Harjoitushyppyjen aikana oli kuvan laatu alle kaiken arvostelun. Vika löytyi, mutta liian myöhään, monitoreista. Suurin osa monitoreista vaihdettiin, mutta silloin oli harjoitushypyt jo hypätty. Näin ollen tuomareilla ei ollut sitä hyötyä harjoitushyppyistä mikä heillä tulisi olla. Itse saatoin arvostella 3 (kolme) hypyä ennen kilpailujen alkua. Harjoittelemttomuuden lisäksi tuotti tasovaihtelut pieniä ongelmia. Tarkoitan sitä, että kahden tai kolmen heikon suorituksen (2...3) jälkeen tuli ennalta arvaamatta 15 pisteen suoritus, jolloin ensimmäinen katselu saattoi mennä »heräämiseen».

Harjoitushyppyjen aikana tekivät USA:n 4-way team uuden maailmanennätyksen. 22 kuvaa, joista 19 työskentelyajan puitteissa. Siinä kaikki tuomarit halusivat käyttää maksimimäärän eli 6 katselua. Oli hieman säpinää. Kysymyksessä oli Golden Knights ja set n:o 11. Meni enemmistö päätöksellä läpi (ei yksimielinen päätös). Kuulin, että myös Mirror Image teki uuden maailmanennätyksen, mutta kun ei infoa jaettu, niin ei (en ollut itse arvostelemassa). Mitä ja kuinka monta, siitä minulla ei ole

tietoa, joten se tieto täytyy hankkia (vihje toimitukselle).

Kuten tuloksista on nähtävissä oli kilpailu mitaleista molemmissa lajeissa tiukka. Jopa niin tiukka, että 4-way kisassa oli USA ja Kanada tasapisteissä 10 hypyn jälkeen. Ratkaisevassa jatkohyppässä Kanada teki saman verran kuvia kuin USA eli 13 kuvaa. Ero syntyi siinä, kun Kanada joutui tekemään kuvan n:o 12 kaksi kertaa. Jännitystä riitti.

Sääntötulkintaan ja hyppyjen ssortukseen sekä arvosteluun on tullut joitakin selvennyksiä ja tarkennuksia. Niiden selvittämiseen tässä ja nyt meni liikaa tilaa, joten niihin palaan myöhemmin. Tältä osin on vain todettava, että ainoastaan ottamalla osaa kansainvälisiin koitoksiin pysytään ajan hermolla. Opitaan hyppäämään ja arvostelemaan suorituksia MM-tason mukaisesti. Säilyy mahdollisuus. Huipulle.

Palataan asiaan.

Affe os. Norra

ERKKI VAARA KY

Elementtitie 6 ● tarkastus

41160

● korjaus

TIKKAKOSKI

● myynti

Heti varastosta edullisesti

Strato-Cloud, Cruisair.

Unit.3-rengas tandemit.

Safety Flyer.26' Lopo.

Soittele 941-751365

DÄGÄDÄÄ...

Koska lehtemme kirjeitä -palstalle ei viime aikoina ole tullut muita kuin Heikkisen Jukan teoksia, olemme päättäneet ryhtyä julkaisemaan Jukan omaa palstaa siitäkin huolimatta, että hänen kirjoitelmansa ovat aika ajoin ja paikka paikoin saaneet aikaan monenmoisia tuntemuksia.

Suomi on kuitenkin vapaa maa ja täällä saa tehdä ja kirjoittaa (melkein) mitä vaan. Vai saako...

HUUVAKIELTO

Korviini on kantautunut HIRVITTÄVÄ HUUHU: HUUVAT AIO-TAAN KIELTÄÄ ja pakottaa hyppääjät käyttämään kovaa kypärää. Siis, että mitä helvettiä? Koko ajatuskin on täysin älytön. Mistä moinen kieltovimma on peräisin? Kuka/ketkä sitä aikovat ajaa läpi?

Minusta tuntuu, että eräillä on vain jonkinlainen pätemisentarve tai sitten näillä henkilöillä on lähitulevaisuudessa tarkoitus pyrkiä johonkin SILLIN virkaan tai komiteaan. Siksipä heillä nyt on hirvittävä hinku väsäätä kaikenlaisia mietintöjä, lausuntoja, ehdotuksia, esityksiä, raportteja ja ennen kaikkea KIELTOJA ja SÄÄNTÖJÄ. Mutta miksi lähes pelkästään kieltoja ja sääntöjä? Siksi, että ne menevät parhaiten läpi päättävissä elimissä, varsinkin jos ne koskevat hyppyturvallisuuksi. Eihän kukaan vastuunsa

tunteva, nolla hyppää hypännyt, »laskuvarjoasiantuntijavirkkamies» voi vastustaa uusia sääntöjä ja kieltoja, etenkin jos ne on tarkoitettu parantamaan hyppyturvallisuuksi.

Nämä »kieltointoilijat» varmastikin ussovot kaikesta huolimatta omaan asiaansa ja ovat täysin vilpittömiä ja tosiaan tarkoittavat pelkkää hyvää kaikelle kansalle, mutta ovat vain hairahtuneet liiassa innokkuudessaan hyppääjiä vastaan. Ei ole hyppääjien asia rajoittaa omaa toimintaansa, vaan tietenkin päinvastoin pyrkiä entisestään väljentämään määräyksiä ja tekemään hyppäämisestä entistä miellyttävämpää.

Tosiasia on, että hyvin suuri osa aktiivihyppääjistä vastustaa huuva-kieltoa ja pitää sellaista loukkaavana holhoukse-
na. Kielloilla, joita ei kunnioiteta, aiheutetaan vihaa ja riitaa ja mikä

pahinta ne vähentävät sivuvaikutuksena myös muiden sääntöjen kunnioitusta. Tästä on seurauksena tarve uusiin määräyksiin. Ehkä meillä lopulta on kalterit kerhorakennusten ikkunoissa ja LUKT:n poli-trukki kyttäämässä jokaista koneelle menijää.

Minusta ikea tapa kehittää hyppyturvallisuuksi on muokata asenteita, antaa suosituksia ja kehittää koulutusta. Sen ssjaan että keksisivät lisää sääntöjä, minä ehdottaisin näille aktivisteille, että he voisivat purkaa ylimääräisen energiansa hyödyllisesti esim. keräämällä varoja valtiolta, mainostajilta tms. Yksi hyvä kampanjan aihe olisi SVUL:oon liittymisen jne.

Niin tästä huuvasta vielä. Huuvan kieltäminen olisi pelkkää kiusante-
tekoa. Minä vaan ihmetelen, kuka siitä kiusanteostakin sitten nauttisi. Jokainen käyttäköön sel-

laista lätsää kuin itse haluaa. Ei ole oikein mennä rajoitamaan toisen valinnan vapautta niin kauan kun siitä ei ole ulkopuoliselle haittaa. Sitä paitsi huuva suojaa päätä ihan tarpeeksi. Se ei tietenkään ole htä kova kuin kypärä, mutta se suojaa iskuilta ja on ennen kaikkea, mikä tärkeintä, kevyt ja miellyttävä.

LASKUVARJO-HYPPÄÄMINEN ON MEILLE OSA VAPAA-AIKAA JA VAPAA-AIKANA ME HALUAMME PITÄÄ HAUSKAA. MIELLYTTÄVYYS JA VAPAAUS OVAT SILLOIN HYVIN TÄRKEITÄ ASIOITA.

Jukka Heikkinen

MESUKURSSI 2/81

Kuluvan vuoden toinen hyppymestarikurssi pidettiin Suomen Urheiluilmailuopistossa Räyskälässä 12...19.9.1981. Mukana oli kahdeksan opetuslasta viidestä kerhosta. Kurssin kuopus Timo Toivonen kertoo tässä koruttomasti, itse asiasta kuul-tuna, kuinka kaikki oikein ta-pahtui.

Kaunis syksyinen aamu oli juuri valkene-massa, kun Esa saapui Lappeenrannasta ja kaappasi minut Utin hyppykeskuksesta mu-kaansa matkan jatkuessa kohti Räyskälää. Matka sujui mukavasti ilman suurempia suunnistusvir-heitä ja kahviakin kului varmaan useita litroja. Perille saavuimme esi-merkittävästi miltei pari-sen tuntia ennen määrä-aikaa.

Astuessamme ulos autosta huomasimme seisovamme keskellä ku-min käryä ja moottorin pauketta. Drag race-harrastajat olivat nimit-tään myös saapuneet Räyskälään sinä lauanta-ina. Jonkin aikaa auto-ten seassa pyörityämme ja touhua ihmeteltyämme poistuimme hotellille ajatellen, että jos lasku-varjourheilu ei ole kaik-kein viisaimpia lajeja, niin tämä vielä vähem-män.

Istuskeltuamme jon-kin aikaa motellin luona saapui paikalle myös kouluttajatiimimme Eero & Veka + hyppymestari-

oppilas Pia. Kun olim-me saaneet kamat huoneeseen, lähdimme nauttimaan muutaman perunan ja vähän kastiketta. Ruokailun jälkeen kaikki muut olivatkin jo paikalla, paitsi Tuure ja Ari Jyväskylästä, jotka saapuivat myöhemmin il-tapäivällä.

Niin siinä sitten pyörittiin pari päivää py-kälän ja muitten ihmeel-lisyyksien parissa. Illalla saunottiin ja lenkkeiltiin itsensä sissiväapeli Kau-salaisen johdolla. Mikan ja Henan mielenhäiriöt huomasimme pysyviksi, sillä joka kerta kun ei ollut muuta toimintaa, heidät löysi pulikoimasta hyisessä järvestä.

Sitten pääsimmekin jo ulkohommiin, pienen hieromisen jälkeen jopa taivaalle tekemään hur-manhenkisiä hyppy- ja pudotussuorituksia. Il-massa nähtiin mitä ih-meellisimpiä asentoja, maahantuloista puhumattakaan. Niin sitä jouduttiin kukin vuorollamme meduusan nappaa-maksi tarkoituksella tai vahingossa (terveysiä Mik-kalle) ja aikaa myöten

yksi sun toinen nähtiin käärimässä ideaalisidettä nilkkaansa. Muutamien hyppyjen jälkeen alkoivat vanhat niksit kuitenkin palautua mieleen, eikä Vekakaan enää höyhentänyt tullessaan hattaran kanssa vasta-tuuleen ja Arinkin kypä-rä alkoi pysyä päässä.

Välillä jouduimme keliä odotellessa pitä-mään myös oppitunteja ja harjoituksia, jotka eivät loppujen lopuksi osoittautuneetkaan niin kauheiksi kuin olimme odottaneet. Kritiikki oli asiallista ja opettavaista, eikä kukaan varmaan saanut pahempia henki-siä kolhuja. Sokerina pohjalla oli Joroisten PC-konkarin, Hessun viimeisenä iltana pitämä ratki-riemukas harjoitus toi-minnoista koneessa. Jopa itse Eeronkin »pokeri» osoitti hienoisia pettä-misen merkkejä.

Hyppytoiminnan vä-lissä tarjoutui eräänä päivänä tilaisuus tutus-tua myös purjelentotoimintaan tai lähinnä hinaustoimintaan hinaus-koneesta käsin.

Myös tällä kurssilla

näimme ihan oikean va-ravarjokeikan. Heinämä-en Arilla oli jakaantunut kupu PC:ssä. Sattumoi-sin allekirjoittanut oli pitänyt aamupäivällä koh-talaisen varavarjonheitto-harjoituksen, joten toi-menpiteet olivat tuorees-sa muistissa ja tilanne selvisi mainiosti.

Ennen kuin huoma-simmekaan oli viimeinen ilta Laakasalossa takana-päin ja loppukoepape-ri nenän alla. Viikko oli vierähtänyt nopeammin kuin uskoimmekaan, johtuen varmaankin mukavasta seurasta ja hyvästä kurssihengestä. Pudotelkaa paljon oppilaita ja muistakaan, ettei kakua saa käännellä.

terv. Timo

Kurssin osanottajat:
Kouluttajat:
Eero Kausalainen SIL
Veikko Rissanen SLK
Oppilaat:
Mika Ekström SLK
Ari Heinämäki JLK
Tuure Helo JLK
Esa Lötjönen IIK
Henri Pohjolainen SLK
Pia Rissanen SLK
Timo Toivonen ULK
Heikki Vendelin VLK

AJATUKSIA NÄYTÖSHYPPYISTÄ

Luvassa oleva näytöshyppy loihtii monen demosuutin mieleen illusion mitättömän pienestä kirjavan yleisömeren ympäröimästä maalialueesta, johon hän on juuri tyylikkäästi laskeutunut upealla tikitaalipatjallaan. Tästä tietysti seuraa, että inehmo suorastaan kieriskelee yleisön ihmetyksen ja ihastuksen aikaansaamassa mielihyvän tunteessa. Mutta ennen kuin ollaan onnistuneesti suoritettu näytöksen tilaajan kanssa sovittu hyppy, joka kestää vain muutaman mi-

nuutin ja saattaa olla aikataulultaan hyvinkin tarkka tai jopa liittyy oleellisesti muuhun ohjelmaan näytöspaikalla, on useasti tehtävä edeltäkäs monenmoisia valmisteluja. Kenties on harjoiteltava kyseistä hyppyä oikein ilmassa.

Näytöshyppy ovat lentolaitteen ja oppilaiden jälkeen tärkein asia kerhon toiminnassa. Niiden tärkeys meille korostuu siten, että ihmisillä on entistä enemmän rahaa ja vapaa-aikaa ja heillä on mahdollisuus kiinnostua erilaisista ajan ja rahan kulutta-

mistavoista. Hyvin suunniteltu ja hypätty näytös voi olla jollekin viimeinen sysäys tulla alkeiskursseille. Lisäksi on syytä muistaa, että näytöksistä saa usein rahaa, jolla taas on elvyttävä vaikutus kerhon useinkin konkurssikypsään talouteen.

Nyt on sopiva aika paneutua näytöshyppiasioihin mahdollisimman perusteellisesti jokaisessa kerhossa. Syitä on kyllä tarpeeksi, esim. viranomaisten nurja suhtautuminen yleensä koko näytöksiin ja meidän hypääjien itse aiheuttamat

muutaman kerran erittäin kiusalliset tyräykset.

En pysty eikä ole tarkoituksenikaan antaa selviä ohjeita, jotka kävisivät paikkaan kuin paikkaan. Mutta kerron kuitenkin, kuinka näytöshyppyn esim. voisi tehdä ja mitä kannattaa muistaa.

SLK:ssa valmistellaan miltei kaikki näytökset saman kaavan mukaan pois lukien itse hyppy, jonka yleisö näkee ja joka suoritetaan tilaajan toivomusten mukaisesti. Tämä on Huioksen takavuosina kehittämä systemi, joka on

havaittu hyväksi ja toimivaksi. Hän kirjoitti pari vuotta sitten tähän lehteen hyvän artikkelin aiheesta, mutta tuntuu ettei silloin vielä tajuttu lukutaidon tärkeyttä.

Kaikkien kerholaisien pitää myydä ja hankkia näytöksiä aktiivisesti. Näytöksen suunnittelu ja johtaminen kannattaa kuitenkin keskittää yhden kokeneen ja näytöksiä hypänneen kaverin hoidettavaksi. Sanotaan häntä vaikkapa näytöshyppymestariksi (nhm). Nhm suunnittelee jo edeltäkäsien erilaisia näytösmalleja ottaen huomi-

oon hyppääjien tason ja heidän varusteensa sekä käytössä olevan lentolaitteen. Lisäksi nhm pitää huolta erilaisista näytöksillä tarvittavista tavaroista kuten esim. maali-vaatteet, lippujen painot, savut, streamerit, savutelineet ym.

Jos kerhossa on enemmän kuin yksi hyppääjä kannattaa nhm:n neuvotella itselleen varaimies tai useampi, jotka toimivat nhm:n ohjeiden mukaan mestareina itse hypyillä, jos nhm ei ole saapuvilla. Yleensä voidaan ajatella, että edellä mainittujen henkilöiden

tulisi olla hyppymestareita tai kokeneita tarkkuushyppääjiä. Tavallinen lupakirjaurho ei oikein ymmärrä oikean uloshyppypaikan tärkeyttä (ei ainakaan SLK:ssa, maalialue, streameri, uhpaiikka??? mahtaako liittyä mäkiheilpailuun?).

Suunniteltaessa näytöstä kannattaa käyttää rohkeasti omaa asiantuntemusta ja kokemusta hyväksi, jotta näytöksestä tulee sellainen, jonka yleisö hyvin näkee ja ymmärtää. Esim. vanha koeteltu keino on hypätä tosissaan tarkkuutta, mutta alastulo tehdään

kuitenkin pehmeästi höyhentäen. Tämä saa yleisön haukkaamaan henkeään. Poikkeuksetta kannattaa unohtaa RW-hypyt ilman savuja ja hypyt yli 2 km:sta.

CRW on sellainen esitys, jota kannattaa suosia mahdollisuuksien mukaan. Se on ehkä parasta, mitä voimme tänäpäivänä tarjota. Se näkyy paljain silmin, koska hyppykorkeus voi olla suht. matala 1...2 km. Lisäksi esitys on sopivan hidastempoinen, jotta yleisö ehtii katsoa kahdesti.

Mitään hyppäämisen muotoa ei pidä väheksyä näytösten suunnit-

nittelussa. Pelkästään savujen käyttö sopivasti 3...4 hyppääjällä ja uloshypyn porrastus riittävät silloin, kun laskeutumisalue on olosuhteiden pakosta jossain muualla kuin yleisö. Pääasia on vauhti ja väri. Jos vain suinkin mahdollista kannattaa käyttää omaa speakeria, joka kertoo yleisölle, mitä tapahtuu ja miksi.

Hyppykoneen saapuminen näytösalueen päälle pitää ajoittaa tarkasti, ei missään tapauksessa liian aikaisin. Streamerin heitto kuuluu tärkeänä osana kuvaan. Me itse tiedämme miksi, ja speakeri kertoo sen myös yleisölle.

Uloshyppypaikan määrittely on näytöksillä vaativa ja joskus vaikeakin tehtävä. Se pitää katsoa varavarjolle käytössä olevien varalaskupaikkojen perusteella. Lisäksi uloshyppypaikka ei saa olla suoraan yleisön päällä. Yleensä ei mitään kannata esittää suoraan ihmisten yläpuolella, koska sitä on vaikea katsoa ja esim. CRW:ssä näkyy vain alimmainen kupu. Kaikkein suurin tyräys, mikä voidaan tehdä on hypätä ulos ja lähestyä suoraan auringon suunnasta. Muistan viime keväänä Utissa, kun luulin tulleen kansallissosialistien kevätrientoihin, mutta siellä olikin Suomen parhaat hyppääjät muniassa manuaalisen mallikkaasti oikein sotavaltion laitteilla.

Jos samalla ylilenolla hyppää useampi henkilö, täytyy muistaa huolehtia porrastuksesta. Jokainen voi valmistautua huolella finaaliin, kun ilmatila ympärillä on vapaa muista. Hyppääjä voi päästää iloisia kiljahduksia tai vihjata olevansa vapaa poikamies (tyttö) finaalin aikana. Ketään ei saa kuitenkaan kehottaa kyykis-

tymään, vaikka ekonominen katastrofi vyöryisikin päälle tai joku yleisöstä kuuluisi alempaan sosiaaliryhmään. Ilmailuosuuden kruunaa lentäjän lopuksi tekemä ohilento yleisön editse. Hypyn jälkeen kannattaa suorittaa varjojen pakkaaminen heti. Samalla voi jutella katsojien kanssa ja antaa heidän tutustua varjoihin.

Joskus tilaaja saattaa tarjota virvokkeita hyppääjille ja maa-avustajille, ehkä jopa rosenttipitoisia. Ne kannattaa aina kernaasti nauttia (vaikka takki tulisikin myöhemmin postissa kotiin). Mutta jos tilaisuus tai show jatkuu heti, muistakaa poistua välittömästi näytösalueelta. muutoin seuraavat esiintyjät todennäköisesti joutuvat esittämään oman numeronsa yleisön selille. Nimittäin yleisö saattaa jatkaa ihmettelyään, että noinko pieneen tilaan varjo menee, ja eikös se ja se tullut ilman varjoa alas silloin ja silloin.

Näytösalueella tarvitaan myös maa-avustajia joiden on syytä olla perillä hyppäämisestä. Maa-avustajien tulee osata toimia erilaisissa ennalta suunnittelemissa tilanteissa. He keräävät talteen maali-vaatteet ja hyppääjien mahdollisesti käyttämän rekvisiitan, kuten liput, savut, viirit ym.

Valmistautuminen hyppäilylle

Näytösmestari nimeää hyppääjät ja ilmoittaa näytöshypystä heille hyvissä ajoin ennen näytöstä. Jonkun hyppääjän pitää käydä katsomassa etukäteen näytöspaikka ja sopia tilaajan kanssa, mikä alue varataan hyppääjien maalialueeksi. Samalla hän selvittää kaikki mahdolliset esteet, kuten

sähkölinjat, lipputangot, valaisintolpat ja korkeat rakennukset lähistöllä. Korkeiden rakennusten kohdalla kannattaa arvioida ilman pyörteisyys tuulisella säällä.

Varalaskupaikkojen sijainnilla on tärkeä merkitys, joten alueesta kannattaa piirtää kartta, johon voi merkitä tärkeimmät mitat. Briefinki pidetään hyvissä ajoin ennen suunniteltua starttia ja siinä on läsnä koko orkesteri: hyppääjät, lentäjä, maa-avustajat ja speakeri.

Maalialueesta on näkyvillä selvä piirros, josta käy ilmi: ilman suunnat, paikan muodot, mahdolliset esteet, sillä hetkellä vallitseva tuulen suunta ja voima, arvioitu uloshyppypaikka ja varalaskupaikat.

Jonkinlaisesta yhteydenottosysteemistä maasta koneeseen tulee sopia. Radiopuhelin on hyvä, mutta yhteydenotto käy myös maalivaatteilla, ks. sporting code.

Hyppääjille selvitetään: hyppyjärjestys, hyppykorkeus/avauskorkeus, maahantulojärjestys, kenelle tulee esim. savuja tai lippuja, mahdollinen korkeusero startti/maalialue, varalaskupaikat ja kuka toimii mestarina koneessa. Maa-avustajat selvittävät hyppääjille, kuinka he näkevät vallitsevan maatuulen suunnan esim. tuulipussi, liput tai tuulit. Tällä välin speakeri ottaa selkoa hyppääjistä ja heidän varjoistaan, jotta hän voi kertoa, kuka laskeutuu ja millä.

Hyppääjillä pitää olla ehjät ja siistit varusteet ja ehdottomasti ohjattava varavarjo. Visu-

aalinen korkeusmittari on myös suositeltava keksintö. Lippuja ja savuja käytettäessä täytyy muistaa seuraavaa: Lippu on paras laittaa haalarin sisään. Siellä se ei häiritse eikä pääse purkautumaan vapaan aikana. Paino on kiinnitettävä aivan lipun alareunaan ja lippu saa roikkoa vapaana enintään 1/2 metriä jalkojen alapuolella. Avauksen jälkeen varjo ohjataan »takimmaisista» vastatuuleen ja vapautetaan lippu. Vasta tämän jälkeen avataan puolijarrut. Lippujen kanssa touhussa tulee hyppääjän olla aina valmistautuneena katkaisemaan lipun punos, koska se voi joskus takertua esim. matalassa finaaliin johonkin. Savut on oltava kiinnitettynä sellaiseen savutelineeseen, joka estää lämmön johtumisen esim. jalokaan. Savun pitää pysyä varmasti kiinni telineessä ja teline on voitava irrottaa nopeasti, jos se sotkeutuu johonkin.

Järjestettäessä näytöshyppyä on syytä pitää mielessä, mitä OPS M 1-2 sanoo vakuutuksista ja OPS M 6-2 on voimassa myös.

Tällä hetkellä nämä näytösasiat ovat hieman sekavassa tilassa, koska viranomainen luulee, että hyppääjä voi pudota valjaista yleisön päälle, ja me emme ole vielä löytäneet oikeita sanoja oikaistaksemme tämän harhaluulon veljellisesti.

Olen tässä esittänyt ajatuksia, joita voi kuka tahansa käydä ruutiimaan tarkemmin yksityiskohtien osalta. Olisi hyvä, jos kirjoittelisitte näytösasioista artikkeleita tähän lehteen. Siitä olisi kaikille hyötyä.

Ottaisinko streamerin vaiko streamereitä? Jos olet epävarma, ota välittömästi yhteys VILJOON. neuvo Hantta

THE FIRST BRITISH TALBOT OPEN CHAMPIONSHIPS FOR PARACHUTING CRW

26...27.9. pidettiin Ipswichissä, Englannissa Euroopan ensimmäiset avoimet CRW-kilpailut lajina neljän miehen nopeus-plane. Suomea kilpailussa edusti Maailman Sulkupalloliitto. Joukkueessa hyppäsivät Jarmo Vuorio (TC, PIC),

Esa Mikkonen (VTC, COP), Jukka Heikkinen (TM, BS), Kari Niemi (TM). Hyvänä huuto- ja tukisakkina mukana matkasivat myös Christian Salminen, head of delegation, Sami Jaanu, team leader sekä Tarja Hakkarainen, huutosakin johtaja, hoviokuvaaja ja lentoemo.

Lähtöä edeltävänä iltana joukkueen taktiikkapalaverissa sovittiin joukkueen hyppyjärjestys. Ensin hyppäävät Jarkki ja Kari muodostaen mahdollisimman nopean pohjan, jonka jälkeen tulevat niin nopeasti kuin pystyvät Jusa Tappaja-Merlinillä ja Kunkku Laina-Cruisairilla. Jos tämä taktiikka ei pure, on vika tuomareissa. Myös muita tehtäviä jaettiin. Krissen hommana oli herättää yleistä paheennusta, Sami hoiti vastustajien radiohäirinnän (Pink Floyd) ja Tarja suojeli joukkuetta pahoilta vaikutteilta ja hengiltä. Matkan tarkoituksenaan ei ollut mennä voittamaan, vaan opettamaan sekä hyppäämään Sulkupalloliitto maailmankartalle.

SULKUPALLOLIITON CHARTER-LENTO

»Portti A 2», kaikui Bromman lentoaseman kovaäänisistä, ja matkaryhmämme jonotti platalla odottavaan Lanteen. Tässä vaiheessa havaittiin koneen tavaratilojen pienuus. Kaikki tarpeellinen saatiin kuitenkin mukaan, tiukan tunkemisen jälkeen myös matkustajat. Jarkki laittoi Reipaanit päähän ja työnsi kahvat tauluun. Menoksi. Ruotsin, Tanskan ja Saksan yli lennettyämme teimme Hollantiin Groningeniin välilaskun. Noin tunnin kuluttua jatkoimme Englantiin Southendiin, josta tulliselvitysten jälkeen Ipswichiin. »Request approach instructions, please.»

PERILLÄ IPSWICHIS- SÄ

Tony Knight, täysin kaupallisen hyppykeskuksen toiminnanjohtaja vei meidät heti alkajaisiksi katsomaan BBC:n urheiluruutua, jossa tiedettiin kertoa meidänkin saapumisesta. Parin tunnin kuluttua saapumisestamme ilmestyi paikalle joukkueemme vihonviimeinen jäsen, hammasharjannekiini Nipa. Vielä samana iltana ehätimme tutustumaan itse Ipswichin kaupunkiin sen monine hyvine puoliineen. Ruokaa, juomaa, takseja. Ennen nukkumaanmenoa pidettiin viimeistelevä kilpailustrategiapalaveri.

Kilpailuihin kirjoittautuminen sujui leppoisissa merkeissä näytettyämme asiaankuuluvat

paperit, kuten esim. sulkupalloliiton jäsenkortit, lupakirjat, FAI-lisenssit, CCR:t ja muut. Jarkki esitti myös ansiolentäjän lupakirjan, Nipa Ilmailuliiton jäsenkortin ja Jusa ja Kunkku Trollveggen-paidat.

Ennen kilpailun avajaisia eräs kerhon riggereistä lyhensi apuvarjojen punokset sääntöjen mukaisiksi. Takertumisten välttämiseksi apuvarjo sai ulottua n. metrin päähän kuvun takahelmasta. Tilaisuutta hyväksikäyttäen Kunkku korjasi pienen vian uusissa, mutta hyväkuntoisissa haalareissaan yhdellä kerhon kymmenestä ompelukoneesta.

Itse avajaisissa puhuivat kilpailujen johtaja, järjestävän kerhon puheenjohtaja ja ylituomari. Tässä vaiheessa

selvisikin, että paikalla oli 4 militääri- ja 4 siviilijoukkuetta, joista ainoana ulkomaalaisena me. Ennakkoon ilmoitautuneita tanskalaisia ja hollantilaisia ei näkynyt, joten kilpailusta muodostui Englanti-muu maailma ottelu. Muuta maailmaa edusti Maailman Sulkupalloliitto (Barrage Balloon Union of the World - BBUW).

Sääntöjen mukaan joukkueiden tuli muodostaa neljän plane mahdollisimman nopeasti ajanoton alkaessa kullakin neljästä hypystä siitä hetkestä, jolloin tuomarit näkevät ensimmäisen apuvarjon ilmestyvän näkyviin. Neljän kiinnittyessä kellot pysäytetään, minkä jälkeen on 30 sekuntia aikaa muodostaa täydellinen plane. Neljän planen on pysyttävä kasassa vielä 30 sekuntia. Kaikki otteet piti irrottaa ennen maata eikä kentän ulkopuolelle saanut laskeutua, sillä muutoin seurasi maksimi 3,5 minuutin aika.

KILPAILU ALKAA

Alkuun päästiin vasta lauantai-iltana, ennakkosuosikin painei-

den alla riutunut Mounting Men tuhersi melkein minuutin (oli kuulemma vuoden toiseksi huonoin aika). Omakin joukkueemme törmäili kasaan jonkinlaisen »harakiri-plane-stackin», mutta laskeutui onneksi kentän ulkopuolelle. Aika olisi muutenkin ylittänyt maksimin.

Joukkueen sisäisessä jälkibriefingissä Nipa vällytteli hampaitaan, Jusa vaihtoi - jälleen kerran - vertikaaliasennon horisontaaliin. Mini plankkasi uusia, mutta kiiltäviä nahkasaappaitaan ja joukkueen kapteeni Jarkki puukotti 8-miehen soolomerkinsä takin hihasta. Lauantaina ei huonon sään takia saatu läpi kuin yksi kierros, mutta se ei Sulkupalloliittoa häirinnyt.

FREE BARBEQUE-FREE DRINKS

Lauantai-illaksi oli järjestetty grillijuhlat kilpailijoiden ja tukivoimien viihdykkeeksi. Antimiin kuului pihvin, salaattien ym. herkullisten pöperöiden lisäksi myös »tilkkanen» eli niin paljon kuin jaksaa juoda aitoa englantilaista olutta. Sitä joutui hakemaan itse ulkoa suoraan tynny-

rin hanasta. Se oli paha juttu, sillä jalat tahtoivat väsyä. Sulkupalloliiton lattiaboogiessa vaihdettiin puseroita ja paitoja, turinoitiin, tarinoitiin, luotiin suhteita ja Nipa kertoi juttuja. Jusa varsinkin oli tavattoman ylpeä uuden ystävänsä mastohyppääjä Graemen kanssa Trollveggen-paitaan vaihtamastaan mastopaidasta. Lentopubin mainio baarimikko Jerry osoittautui puoliksi suomalaiseksi. Osasi lähes täydellisesti muutaman sanan suomea, mies kun on asunut Suomessa muutaman vuoden ajan joskus aikojen aamuna. Vähän ennen hanojen sulkemista huomasimme, kuinka paikkakuntalaiset kävivät laskemassa olutta omiin ylimääräisiin pikku astioihinsa. Meillä ei kuitenkaan sattunut olemaan omia ylimääräisiä pikku astioita. Onnistuimme kuitenkin järjestämään asian meitä tyydyttävällä tavalla.

KILPAILU JATKUU

Sunnuntaiaamuna hyvin aikaisessa briefingissä kilpailua päätettiin jatkaa heti. Juuri ennen viime tinkaa joukkueemme onnistui saapumaan starttipaikalle. Ilmaan vaan. Ennen meitä hypäsi Royal Mariners aputatit kourassa. Jarkki

katsoi tarkkaan mallia ja vaikkei hypännytkään samalla tyyllillä teki pakolliset. Muut perään ja kuin ihmeen kautta plane saatiin kasaan parissa minuutissa. Aamupäivällä ehti vielä yksi poka aloittaa kolmannen kierroksen. Se tavallinen tuulitauko. Kilpailun uuvuttamat sulkupalloliittolaiset kiiruhtivat lepuuttamaan väsyneitä jalkojaan. Turvatoimena Jusa sitoi rimpuilevat sukkansa parantarulla ukkovarpaaseen etteivät ne pääsisi livistämään.

Vasta myöhään ilta-päivällä päästiin jatkaamaan. Tälläkin kertaa Ipswichin kenttä osoittautui maailman joukkueelle huomattavasti liian pieneksi. Kolme ja puoli minuuttia kirjattiin saaliiksi. Viimeisenä hypännyt Mounting Men meni menojaan täysin odotusten mukaisesti ja paikkakunnan omat pojat, Phoenix, oli toisena.

Kilpailujen tahti oli kova ja kuin yllättäen oli hypyt hypätty. Viimeisellä Sulkupalloliitto ylätti kaikki, teki lähes mitä tahtoi ja reväytti tulostaululle merkinnän 1.07,6! UUSI VIRALLINEN POHJOISMAIDEN ENNÄTYS! Tunnen voimansa sekä tietäen olevansa suuria ja kauniita sankarimme pullistelivat vielä planen

jälkeen kukkasella- Kannattajajoukko maassa, muista puhumattakaan, meni sekaisin eikä vähään aikaan kyennyt erottamaan omista edellähypännyttä Royal Marinersia, joka kilpailujen huonoimmalla suorituksella, vain kahden planella, otti maksimipisteet. Voimme päätellä, että jos kilpailu olisi jatkunut vielä 96 kierrosta, olisi voitto kotona.

Kolme yhdistelmäjoukkuetta kävi vielä yrittämässä kahdeksan nopeusplanen maailmanennätystä huonolla menestyksellä parhaan ajan ollessa yli kaksi minuuttia. Palkintojen jako seurasi välittömästi hämärän jo yllätettyä, ja vaikka jäimmekin viimeiseksi, emme saaneet palkintoa. Monisanaisesti ja kauniisti kiitettiin kaikkia joukkueita ja erikseen meitä kaukaa pohjan perukoilta saapuneita.

KILPAILUJEN JÄLKEEN

Sunnuntai-iltana me järjestimme vuorostamme pakkaussalijuhlat majapaikassamme käyttäen houkuttimena »lainattua» oluttyynyä. Janoisia vieraita kävi kiitettävässä määrin ja pusseroiden vaihto jatkui. Nipan lähdettyä kotimatkalta Lontoon kautta Helsinkiin sorruimme taas jatkoille Jerrylle illan teemana vuori-, mato- ja tornihyyppy. Kaljatuopin ääressä Walter Street (5000h, SCPL) neuvoi meille hypättävän tornin, tuhatviisisataa jalkaa korkea, noin tunnin lentomatkan päässä Ipswichistä. Melkein aloimme laskea matkan budjettia tehdäksemme ekskursion, jolloin vierestä kuului Andy Guestin kommentti: Tarkastettu. Paikka on hyvä, paitsi että pitää päästä läpi yhdestä rautaaidasta ja kolmesta

teräsovesta.» Sekään ei vielä lannistanut Sulkupalloliittoa, mutta sitten huomasimme hitsausvälineiden jääneen pois matkasta. Katsotaan seuraavalla kerralla...

...JA SIT KU MÄ VEDIN

Maanantaiaamu valkeni liian varhain. Aloitimme siivoamalla majapaikkamme ja tuntemalla kaikki rojut takaisin Lanceen. Sen jälkeen hakemaan leimoja hyppypäiväkirjoihin ja hyvästelemään paikalla olleet hyppääjät ynnä muut. Saimme hyppyeskuksen T-paitoja ja kutsun tulla viimeistään ensi vuonna uudelleen.

Jarkki kävi lennonjohdossa hoitelemassa lähtöselvityksen ja sai myös yllätykseen luvan räimäistä matalalla kentän yli yleisön ja lennonjohtajan pyynnöstä suoraan tornia kohti.

Meillä ei tietenkään ollut mitään sitä vastaan. Nousussa telineet ja laipat sisään, lisää korkeutta, kaikki valot päälle ja suunta suoraan kohti lennonjohtotornia. Korkeus kolme metriä ja vauhti 180 solmua. Ylättaen alkoi koneen radiosta kuulua kiihvasta ampumista. »TÄKÄTÄ-KÄTÄKÄTÄKÄ!» »Ampujaksi» epäilimme Walteria. Selvitettyämme ilmotorjunnan vedimme jyrkällä nousukaarrolla kohti Lontoota.

Kotimatalla Maailman Sulkupalloliitto poikkesi Lontoon lisäksi myös Amsterdamissa, mutta se on taas jo toinen juttu.

VIRALLISET TULOKSET

Red Devils	1	1.07,1	1.08,8	2.02,9	2.08,0	6.26,8	6.
2 CR	2.02,1	2.02,1	2.23,5	1.08,1	1.11,6	6.45,3	7.
Phoenix	1.34	1.34,6	57,8	59,2	1.04,2	4.35,8	2.
Just Plane Hot		1.45,5	1.11,5	49,9	1.15,7	5.02,6	3.
Royal Mariners		3.30,0	1.00,5	49,8	57,9	6.18,2	5.
BBUW (Finland)		3.30,0	2.02,6	3.30,0	1.07,6	10.10,2	8.
Green Jackets		1.32,2	1.09,9	1.42,0	1.28,7	5.52,8	4.
Mounting Men		55,2	39,7	32,7	46,6	2.54,2	1.

x uusintahyppy

IPSWICH PARACHUTE CENTRE

Rustaali Kari Niemi
CCR477

Ipswich Parachute
Centre
Ipswich Airport
Nacton Road,
Ipswich IP39QF
Tel: (0473)-76547

Ipswich Parachute Centre on perustettu huhtikuussa 1981 ja se toimii ns. business-periaatteella aivan kaupungin kyljessä olevalla ruohopäällysteisellä lentokentällä. Kerhon perustaja ja omistaja Tony Knight 35, on psykiatrin koulutuksen saanut, paraharrastuksen läpilyöjä rigger - instructor, joka on hypännyt yli 900 kertaa viimeisten 16 vuoden aikana ja oli syksyn -81 Talbotin avointen

CRW-kisojen hopeaa voittaneen joukkueen kapteeni. Perustaessaan kerhon hän marssi pankkiin, sai lainan, vuokrasi tilat ja osti Cherokee Sixin. Nyt kerho työllistää kolme kokopäivätyöntekijää ja on auki seitsemän päivää viikossa. Vuokratut toimitilat käsittää pakkaus- ja toimistotilan sekä erittäin hyvin varustetun rigger-pajan eli varjokorjaamon. Rahat kerhon ylläpitämiseen tulevat kou-

lutuksesta ja näytöksistä sekä sponsoriilta (Talbot), joka on myös vuokranut kerholle B.N. Islanderin. Koneiden pilotit lentävät korvausta vastaan.

Kursseja järjestetään kaksi kertaa viikossa ja ne kestävät kaksi päivää käsittäen n. 12 tuntia teoriaa ja yhden hypyn. Kurssin hinta on 46 puntaa ja tähän mennessä on koulutettu n. 60 oppilasta kuukaudessa eli n. 400 oppilasta

yhteensä. Koulutusohjelma on sama kuin meilläkin, paitsi että kolmannen naruhyppyn jälkeen saa jo HV:n, joita täytyy tehdä kolme onnistunutta suoritusta peräkkäin, muuten ne menevät uusiksi. Minkäänlaisia kello- tai barometrilaukaisimia ei kerhossa käytetä. Kaikki naruhyppy tehdään DL:llä, itseaukaisut TU:lla ja PC:n saa vasta kun vapaan aika on 30 s ja hallitaan liuku ja liukukäännökset. Patjailun voi aloittaa jo 25 PC-hypyn jälkeen. Kalusto on samaa kuin meilläkin eli sisäpussijärjestelmä on pop n. 30:ssa DL- ja TU-varjossa, myös kolme PC:tä on käytössä.

Koska kyseessä on liiketoimi, ovat hypyhinnatkin sen mukaisia. Oppilashyppy maksaa 6,50 puntaa ja lupakirjahyppy 3,50...6,50 puntaa korkeudesta riippuen maksimikorkeuden ollessa koko Englannissa 12000 ft. Kerholla ei ole mitään jäsenmaksua eikä bonussysteemiä ja kun kerhossa käydään kurssi, liitytään samalla British Parachute Associationiin.

Hypykeskuksen palveluja käyttävät paikkakunnan omat sekä myös ulkopaikkakuntalaiset RW- ja CRW-ihmiset, ja koska kerho on aivan uusi, on sen hypymäärää, n. 4000 hypyitä tänä vuonna, pidettävä hyvänä saavutuksena. Tässä yhteydessä voin vielä mainita yhden hyvän palvelun, joka on samassa rakennuksessa kuin kerhokin, eli kenttää käyttävien ilmailijoiden yhteisen PUBin, jonka hyvin varustetun baarin antimien nautiskelun jälkeen ei yleensä saa hypätä. Jos haluat käydä tutustumassa Ipswichin laskuvarjokeskukseen, pääsee sinne kätevimmin Lontoosta joko junalla Liverpool Stationilta tai bussilla Victoria Coach Stationilta lipun maksassa n. 3,50 puntaa/sivu.

Pia Harmainen

PARA-SKI WORLD CUP 1981

Maaliskuussa järjestettiin PARA-SKI WORLD CUP kilpailu yhdeksännen kerran, tällä kertaa Ranskan alpeilla. Suomesta

mukana oli kova tarkkuushyppäjäjoukkue: Rauno Härkönen, Olavi Kilpinen, Veikko Korhonen ja joukkueenjohtajana Pia Harmainen.

Maaliskuussa järjestettiin PARA-SKI WORLD CUP kilpailu yhdeksännen kerran, tällä kertaa Ranskan alpeilla. Suomesta mukana oli kova tarkkuushyppyjoukkue: Rauno Härkönen, Olavi Kilpinen, Veikko Korhonen ja joukkueenjohtajana Pia Harmainen.

Nykyisessä muodossaan PARA-SKI WORLD CUP järjestettiin ensimmäisen kerran vuonna 1973 Sveitsissä. Tämän jälkeen alppimaat Sveitsi, Ranska, Italia, Itävalta ja Saksan Liittotasavalta ovat vuorotellen järjestäneet kilpailun vuosittain. Kilpailun suosio on kasvanut vuosi vuodelta ja tänä vuonna osallistui jo yksitoista maata: Ranska, Sveitsi, Saksan Liittotasavalta, Yhdysvallat, Italia, Alankomaat, Ruotsi, Kanada, Itävalta, Jugoslavia ja Suomi. Mukana oli 18 joukkuetta ja 54 kilpailijaa.

PARA-SKI WORLD CUP on lajiyhdistelmä, jonka lajit ovat suurpujottelu ja tarkkuushyppy. Suurpujotteluosuus muodostuu karsintalaskusta, joka määrää ensimmäisen kilpailukierroksen lähtöjärjestyksen ja kahdesta varsinaisesta kilpailulaskusta. Tarkkuushyppyä on kuusi, joista kolme hypätään tasaiselle maalle (ns. laaksohyppy) ja kolmen maalialue sijaitsee kaltevalla vuorenrinteellä (ns. vuorihyppy).

VOITTO TÄHTÄIMESSÄ

Suomen joukkue lähti matkaan suurin toivein. Olihan Suomella nyt tarjottavanaan erittäin kova vastus kansakilpailijoille, erityisesti tarkkuushyppyosuudella. Aikaisempina vuosina suomalaisten menestyksessä ei ole ollut hurraamista, mutta tällä kertaa tarkoituksena oli lyödä vastustajat ällikällä ja ottaa voitto kotiin keskieurooppalaisten nenän edestä. Hiihtopuolella tavoitteet eivät olleet aivan yhtä korkealla ottaen huomioon, että World Cupissa suurpujottelutaso on, ellei nyt aivan kansainvälistä huippuluokkaa, niin melkoisen korkea kuitenkin. Tänä vuonna mukana oli mm. Italian nuorten suurpujottelumestari eikä hän edes voittanut).

Joukkueemme saapui tavanomaisten pikkukommellusten jälkeen kilpailupaikalle Les Saisies'n kylään, joka sijaitsee Ranskan alpeilla lähellä Mont Blanc'in huippua. Meidät otettiin vastaan ranskalaisella ystävällisyydellä ja vieraanvaraisuudella. Joukkueet oli sijoitettu asumaan samaan hotelliin, mikä tarjosi erinomaiset mahdollisuudet tutustumiseen ja kansainväliseen kanssakäymiseen. Suomalaiset ja ameri-

kalaiset sijoitettiin ruokasalissa samaan pöytään (ajateltiin kohan liennytystä?) ja heidän kanssaan kävimmekin monia mielenkiintoisia keskusteluja kisaviikon aikana.

HIHTOTAIDOT PUN-TARISSA

Ohjelmaan oli merkitty ensimmäiseksi kilpailutapahtumaksi sunnuntai-iltana laaksohyppy, mutta kuten laskuvarjokisoissa on tapana seurasi ohjelmanmuutos. Tuulessa ja tuiskussa keräännymme tarkastelemaan karsintalaskurataa, joka sai kylmät väreet juoksemaan pitkin selkäpiitä. Suomalaiset kävivät lyhyen mutta vakavan neuvottelun siitä, kumpi ompi tärkeämpi, henki vaiiko kunnia. Päädettiin säilyttämään kunnia vaikka henki menisi. Mikä olikin todennäköistä, sillä rata oli erittäin vaikea, jyrkkä, jäinen ja lisäksi sääntöjenvastainen pituutensa osalta.

Vastoin kaikkia odotuksia kolme sisupussiamme jyräsivät suomalaisella päättäväsyydellä radan alusta loppuun, vaikka siinä aikaa kuluikin. Kaikki kolme joutuivat neljänteen eli viimeiseen arvontaryhmään. Karsintalaskun voitti Itävallan Pedevilla ajalla 77,25 s. Rata oli selvästi ylipitkä, sillä Kansainvälisen Hiihtoliiton eli FIS:n kil-

pailusääntöjen (joita tässäkin kilpailussa noudetaan) mukaan keskimääräisen ajan tulee olla n. 60 s.

Varsinaista kilpailulaskua varten rataa lyhennettiin reippaasti alkupäästä. Itävallan Herbert Pedevilla voitti molemmat kilpailulaskut melko ylivoimaisesti. Suomalaisista ensimmäisen laskun voitti Veksi ajalla 78.16 s. Kilpailun edetessä suomalaisten taidot paranivat ja rohkeus kasvoi. Toisella laskulla Härkösen Rane pisti peliin kaiken ja suorastaan ylitti itsensä. Rane oli suurpujotteluosuudella paras suomalainen. Kuten sanottu taso oli korkea ja loppujen lopuksi suomalaiset selviytyivät kovasta koitoksesta ihan kunnialla.

LASKUVAARJOJA TAI-VAALLA

Sää koetteli järjestäjien hermoja ja vasta tiistai-iltana päästiin mittaamaan tarkkuushyppytaitoja. Hypättiin laaksoon tasaiselle maalle ja Suomen pojat näyttivät, että osataan sitä pohjoisessakin laskuvarjolla hypätä. Yleisöä oli paikalla runsaasti ja he osasivat hyviä suorituksia arvostaa.

Seuraava päivä oli edelleen pilvinen ja tuulinen, mutta illansuussa pilkahti kappale sinivasta ja järjestäjät päät-

tivät jatkaa kilpailua. Tuulta oli sormituntumalla taatusti yli 6 m/s, mutta tuulimittari oli mallia mitätön ja lisäksi asetettu tuulensuojaiseen katveeseen, ilmeisesti tuulimittarinlukijan mukavuutta ajatellen.

Suomen joukkue oli hyppyvuorossa ensimmäisenä. Helikopterin kerätessä korkeutta tuuli edelleen yltyi. Suomalaisilla ei ollut mitään mahdollisuuksia hyvin tuloksiin, patja hädintuskin kumosi tuulen ja puuskat heittelivät varjoja minne sattui. Joukkueenjohtaja juoksi hädissänsä tiedustelemaan tuulimittarin lukemia varmana siitä, että pojat saavat uusintahypyn. Vielä mitä! Tuulimittarin viisari jökötti värähtämättä paikallaan näyttäen lukemaa 3 m/s.

Vielä hyppytettiin Kanadan ja Saksan Liittotasavallan joukkueet yhtä huonoin tuloksin ja sitten järjestäjätkin jo uskoivat, etteivät olosuhteet aivan täyttäneet tarkkuushyppykilpailulle asetettavia vaatimuksia ja keskeyttivät kisan. Mutta ei auttanut itku eikä Sporting Code markkinoilla, uusintahyppyä ei herunut, tuuli kun oli mittarin mukaan ollut alle 6 m/s. Niin jäivät voimaan poikien tulokset: Veksi 1.30, Enska 1.43 ja Rane 6.40.

Tunnelmat suomalaisten leirissä eivät olleet erityisen korkealla. Epäonnea harmiteltiin ja jossiteltiin: »Jos emme olisi olleet ensimmäinen joukkue, jos...». Haaveet menestymisen mahdollisuudesta haihtuivat yhdellä iskulla, mikä oli sitäkin ikävämpää kun kerrankin toiveille oli realistisia perusteita. Mutta mikäpä auttoi. Kisa jatkui ja seuraava päivä koitti aurinkoisena.

Vuorossa oli kolme ierrosta vuorihyppyä. Rinne oli melko jyrkkä, mutta tuuli kävi suotuisasta suunnasta ja suomalaisilla ei ollut enää paineita. Lähtöasetelmat olivat hyvät. Ja laskuvarjourheilun unelmapäivä siitä tulikin. Helikopteri pörräsi ylös ja alas, taivaalta tuli laskuvarjoja tasaisena kymenä. Vuorenhuipulla soi stereomusiikki, aurinko paistoi ja Coca-Cola maistui. Hyppyjen ja pakkaamisen välillä nautittiin ranskalainen viiden ruokalajin piknik jälkiruokiineen. Ah, se oli elämää se.

Vuorihyppy sujuivat kommelluksitta ja suomalaisten osalta hyvin. Viimeistä hyppyierrosta varten hyppääjät kuljettiin lumikissoilla alas laaksoon ja yleisö viiletti suksilla perässä. Viimeinen kierros oli jännittävä, sillä kilpailun ratkaisun hetket olivat käsillä. USA:n Brett Pendleton johti kisaa 5 sentin tuloksella ja toisena oli hiihto-osuuden voittaja

Herbert Pedevilla 6 sentillä. Yleisö seurasi hii-renhiljaa kilpailun ratkeamista. USA:n Brett sai valtaiset ablodit kuniista 00-hypystä. Amerikan poika siis voitti tarkkuushyppyosuuden ja myös joukkuetarkkuuden voitto meni valtameren taakse.

Herbert Pedevilla Itävallasta otti kultaa kokonaiskilvassa. Voitto oli taatusti ansaittu, sillä Herbert uurastaa koko vuoden harjoitellen tähtäimessään ainoastaan PARA-SKI WORLD CUP voitto. USA:n Brett Pendleton selviytyi kokonaiskilvassakin toiseksi. Joukkuekilpailussa kaksoisvoitto meni Sveitsiin ja USA:n joukkue ylsi tasapainoisella suorituksella pronssille.

Enska hyppäsi hienosti vuorihyppy ja viimeisen laaksohypyn ja tuloksella 1.88 m heltisi 22. sija. Veksi oli tarkkuushyppykilvassa 40. (3.75) ja Rane oli 45. (7.42). Enska oli suomalaisista paras myös kokonaiskilpailussa eli 41., Veksi 43. ja Rane 52.. Joukkuetarkkuudessa Suomi oli 12. ja kokonaiskilpailussa joukkueena 16.

AU REVOIR

Lauantaina keräen nyimme päättäjäisjuhla-lallisuuksiin kylän keskustaan. Jaettiin pokailit ja muut palkinnot, joita oli jos jonkinlaisia,

presidentti d'Estaing'in lahjoittamasta antiikkimaljakosta alkaen. Jokainen joukkue vastaanotti mukkean pytyin rai-kuvien suosionosoitusten saattelemana. Kaikki kilpailijat saivat palkinnon sekä ylitsevuotavat kiitokset hyvästä kilpailusta. Sitten alkoivat puheet. Sanoin ei voi kuvata puheiden laatua ja määrää. Puheenpitäjä toisensa jälkeen kiitteli, halasi ja suuteli toisia puheenpitäjiä ja jokainen puhe käännettiin ranskaksi, italiaksi, saksaksi ja englanniksi. Kilpailijat kuuntelivat alkusi kiinnostuneen näköisinä Euroopan sivistyskieliä, parin tunnin kulluttua alkoivat vaihtaa hermostuneena jalkaa ja kolmen tunnin päästä rivit alkoivat harventua. Suomen joukkue kesti kolme tuntia, jonka jälkeen nälkä pakotti hakeutumaan hotelliin lounaalle.

PARA-SKI

WORLD CUP kilpailu oli jälleen erinomaisesti järjestetty ja kilpailijoista pidettiin todella hyvää huolta. Suomalaiset eivät vielääkään menestyneet toivotulla tavalla, mutta onhan rehti kilpailu tärkeämpää kuin voitto. Näihin herrasmieskoihin oli hienoa osallistua, tuli kokemusta ja ystäviä. Kaikki kynnelle kykenevät PARA-SKIn pariin, sitä voi harrastaa Suomenkin alpeilla ja se on hauskaa!

Suomen Para-Ski World Cup 1981 joukkue kiittää tuesta ja mielenkiinnosta seuraavia yrityksiä:

LASSILA & TIKANOJA OY (TIKLAS)
LEHTIMIEHET OY
KAMAJA OY
ANSI-TUOTE OY
PIRETTA OY
MATTINEN OY
LIISA VOIMA OY
WERNER SÖDERSTRÖM OY
ENSO-GUTZEIT OY
ILOPISARA OY

KAUSALAINEN EERO
PUOTILANT 8 D 71
00910 HELSINKI 91

HYPPY FILMIT

- El Capitan vuorihyppy
- Royal Gorge siltahyppy
- Coronado Bridge
- Pine Valley Bridge
- Half Dome riippuliito/Skydiving

Vuokrattavana kuvanauhana tai filminä

MAAHANTUONTI JA MYYNTI
SUOMEN LASKUVARJO OY

BUURBUONTIE 21 · 00630 HELSINKI 63 · PUH 90 740021